

Цуд крыві святога
Gottes Jesus Christus,

*Другі арыгінал ад
Айцец Гебхард Марыя
OCD у Рэгенсбургу (1.)*

*якое адбылося ў Рэгенсбургу ў 1952 годзе
як Еўхарыстычнае Цела Хрыста.*

*Гэта святое цуда, што
Святая Тройца
Бог Айцец, Сын і Дух Святы
дабраславіў нам на*

а^{ўсё} Menschen.

Айцец Гебхард Марыя Хайдэр OCD

**Мы шануем, славім і любім Усемагутную Святую Тройцу, †
Айца, Сына і Духа Святога.**

Святая Кроў Хрыста, вызвалі нас ад грахоў нашых.

Гэтая знака Божая для ўсіх людзей.

Святы Бог ахвяраваў сябе дзеля збаўлення ўсіх людзей,
каб яны мелі жыццё вечнае
і ўвайсці ў рай.

Ён Сам — наш Святы Бог, Ісус Хрыстос, які аддае сябе
чалавецтву ў Святой Таямніцы з целам і крывёю, з душой і
Боствам, сапраўдна і па сутнасці прысутны.

Таму вернікі павінны прычасціцца Святой Тайнай з
чыстым сэрцам, карыстаючыся патэнай, каб ніводнай
часцінкі не ўпала на зямлю. Бо Святы Бог прысутнічае
нават у самых маленькіх часцінках.

На працягу 30 гадоў Айцец Гебхард Марыя сціпла і цяропліва
чакаў, а потым апублікаваў брашуру «Знак Божы», каб Цуд
Еўхарыстычнай Крыві быў ушанаваны.

А праз 40 гадоў пасля айца Гебхарда Марыі мы апублікавалі Цуд з
Родальбена, бо ён вельмі важны.

І мы зрабілі справаздачу айца Гебхарда Марыі
даступнай для чытання анлайн.

Благаслаўлёная Дзева Марыя сказала пра Еўхарыстычнае
цуда крыві: «Ці можа мой Сын даць больш, чым Ён даў тут? Бо
другі раз Ён бачна праліў Сваю Святую Цалюю Кроў дзеля
збаўлення душ».

Цяпер настаў час, каб праўда выйшла на святло.

Найвялікшае, праўдзівае і каштоўнае цуда Святога Бога, Ісуса
Хрыста, нашага Караля і Збаўцы, важна для ўсіх людзей ва ўсім
свеце.

Усе мы, хто прымае Святую Камунію з Крывёю — гэта значыць, жывога Бога ў целе і крыві, у целе і душы — прысутнічаем у Святой Таямніцы.

Нам не трэба апускаць Прэсвятую Ахвяру ў чашу з Цалюючай Крывёю, бо Кроў Хрыстова ўжо прысутнічае ў Сакрамэнце пасля Асвячэння.

Таму заўсёды добра прымаць Святую Камунію на язык, на славу Святой Тройцы.

Мы падрыхтавалі гэтую маленькую кнігу для ўсіх, каб кожны мог яе прачытаць.

Усё напісана айцом Гебхардам Марыяй у брашуры «Знак Божы».

Знак павінен быць прызнаны Святым Айцом. Каб урэшце
Збаўца, Сваёй Цаляўнічай Крывёю, быў шанаваны і
пакланяемы ў Сакрамэнце, цяпер і назаўсёды.

www.gnadenvolle-gebete.de

Лістапад 2025

Напісана Юліянай Эберт і
Бернхард Кёпенгаген

Заява аўтара

У адпаведнасці з дэкрэтам Кангрэгацыі па справах веры, зацверджаным Папам Паўлам VI і апублікаваным ім у A.A.S. 58/16 ад 29 снежня 1966, дазваляецца публікаваць творы пра з'яўленні або адкрыцці без імпрымата — гэта значыць, без царкоўнай дазволы на друк.
Аўтар/рэдактар заяўляе, што, публікуючы гэтыя паведамленні, ён не мае на мэце апырэдзіць судзілішча Касцёла.

Рэдактар першага выдання: а. Гебхард Хайдэр OCD. Першае выданне надрукавана ў 1982 г.
Аўтарскае права належыць St. Raphael-Verlag, Ульм, Марыенштрасэ, 9

Аўтарызаваны перавыданне другога выдання 2004 г.
Надрукавана: DRUCKEREI Joh. van Acken, 47800
Крэфельд Выдавец і аўтарскае права:
Яохім Пахе, 47839 Кёльн, фон-Харф-штрасэ, 34

Zeichen Gottes

**Die heilige Eucharistie
ist das Herz- und Kernstück
unseres Glaubens**

Прадмова да 2-га выдання

48-ы Сусветны Еўхарыстычны Кангрэс адбыўся ў Гвадалахары (Мексіка) у 2004 годзе па просьбе Святога Айца Яна Паўла II. Яго тэма гучала так: «Еўхарыстыя — Святло і Жыццё для новага тысячагоддзя».

У 1881 годзе ў Лілье (Францыя) адбыўся першы Еўхарыстычны кангрэс. Ініцыятыва ў яго правядзенні належала не Папу Рымскаму ці біскупу, а жанчыне, якая ў глыбіні душы гарэла глыбокай любоўю да Еўхарыстыі і была засмучана тым, што ў выніку Французскай рэвалюцыі вера ў яе практычна знікла. Эмілі Тамізье (1834—1910) усвядоміла цэнтральную ролю Еўхарыстыі падчас пілігрымак да месцаў, дзе адбыліся еўхарыстычныя цуды. Гэта рэзка падкрэслівае сэнс і значнасць еўхарыстычных цудаў. Яны дадзены Царкве самім Богам, каб пацвердзіць цэнтральную ролю Еўхарыстыі.

Кожны раз, калі гэтая вялікая таямніца сутыкалася з сур'ёзнай пагрозай з-за памылковых змяненняў у царкоўнай практыцы або з-за недахопу веры і пашаны, Бог адказваў праз асаблівыя знакі. Таму еўхарыстычныя цуды не стаяць побач з таямніцай Еўхарыстыі і не павінны разглядацца ў адрыве ад яе, і, больш за тое, не павінны ўшаноўвацца як яе замена. Наадварот, у іх схаваная рэальнасць сакраменту Алтара пацвярджаецца канкрэтна і яскрава.

Калі Гасподзь неаднаразова дарыў сваёй Царкве еўхарыстычныя цуды на працягу яе двухтысячагадовай гісторыі, то таму, што Святая Еўхарыстыя — гэта найвялікшы дар, які Ён даверыў сваёй Царкве да свайго прыйсця.

Еўхарыстыя — сэрца і душа Касцёла.

Якаўм Пахе, Марыйская
малітоўная група Крэфельда,
Крэфельд

Малітва да Цаннай Крыві

У імя Крывёй Крыжовай прыходжу да Цябе, о
Ісусе, каб прасіць Цябе, заклікаць Цябе, маліць
Цябе.

Хоць Вы, здаецца, адхіляеце мае просьбы, я не
пакіну Вашых акраўленых ног, пакуль Вы не
пачуеце мяне.

Зашмат ласкі, зашмат міласэрнасці ўжо
пацякло да мяне з Вашых ран, каб я не
давяраў да самай апошняй хвіліны ў
эфектыўнасць

Тваёй Святой Цаной Крыві. Таму, Святы Божа, Ісусе
Хрысте, праз сем крывапраціценняў Тваіх, праз кожную
кроплю той найсвяцейшай цаны, заплачанай за маё
адкупленне, і
праз слёзы Ягонай Беззаганнай Маці, я малю
і ўпрошваю Цябе пачуць маю малітву.

Святая Марыя, Крыніца Цанотнай Крыві, малю Цябе,
не дазволь, каб гэты выпадак прайшоў без ушанавання
Крыві
якая захавала Яе беззаганнай. **Амэн.**

Уміла просім Цябе, Усемагутны Святы Тройчысты Божа,
† Айцец, Сын і Дух Святы, прыйдзіце на дапамогу рабам Вашым,
якіх Вы адкупілі Вашай дарагай
Кроў.

«Без праліцця крыві не бывае адпушчэння».

Без праліцця крыві няма
" (Гбр 9:22).

Прадмова

Паміж ходам падзей і гэтай публікацыяй ляжыць трыццацігадовая маўклівасць.

Да «сведчання» і фатаграфічнай дакументацыі ў гэтай працы можна было б прымяніць біблейскі верш, адаптаваны да кантэксту сучаснай гісторыі: «Што ведаем, тое гаворым; і што бачылі, таму сведчым; але вы не прымаеце сведчання нашага» (Ян 3:11).

Досвед аўтара быў падобны да досведу псалмаспеўца: «Пакуль Я маўчаў (мяне прымусілі маўчаць), і косці мае схуднелі. Тады я сказаў сабе: «Цяпер я вызнаю гэта». І Ты зняў з мяне віну» (пар. Псалм 31:3–5).

Цяпер, калі пэўныя перашкоды зніклі, пасланне гэтай таямніцы ласкі павінна бесперашкодна распаўсюджвацца і, адпаведна са сваёй прыродай, умацоўваць еўхарыстычную веру і давер да Найсвяцейшай Дзевы Марыі і яе пасярэдніцтва ласкі ў сэрцах чытачоў.

Паколькі сваякі згаданай харызматычнай асобы яшчэ жывыя, адпаведныя імёны і месцы падаюцца толькі ў форме ініцыялаў, хоць аўтар запісаў іх поўнымі у поўнай форме.

За выключэннем фотарэпартажа ў «Neue Illustrierte», Кёльн, 20 жніўня 1952 г. – т. 7, № 34, с. 1–9, некалькіх артыкулаў брата J. W., кароткая заўвага ў «Vox fidei», люты 1982 г., і падобная спасылка ў кнізе Франца Вайса, *Gottes Blut* (Christiana-Verlag, 1975), с. 73–82, нічога не было апублікавана пра гэтую рэлігійную падзею. Спадзяёмся, што гэтая невялікая кніга аднойчы стане пачаткам грунтоўнага дадатковага тома. Рэгенсбург, у свята Знайдзення Крыжа, 1982 Аўтар

Благаслаўлёная Ты, Святая Дарагая Кроў,
прыйдзі і памажы нам і бедным душам!

I. Ці дзейнічаюць і сёння харызматычныя дзеянні ласкі Духа Святога?	6
II. Ахвярная Кроў у біблейскім шанаванні Бога	7
1. У Старым Запавеце: ад Авеля да выхаду з Егіпта	7
2. Загадныя крываваы ахвяры на Сінаі	8
3. Літургічныя законы, якія рэгулююць крываваы ахвярапрынашэнні ў Храме	8
4. Крывая ахвяра ў Новым Запавеце.	8
III. Кароткая біяграфія харызматычна адоранай АЭВ	11
IV. Справаздача пра паходжанне «Крывавай Пазнакі» з аўтэнтычнай фатаграфічнай дакументацыяй.	16
1. Канчатковыя падрыхтоўкі	16
2. На шляху да месца з'яўлення	16
3. Сустрэча ў лесе за могілкамі	19
4. Ветлівасць — ваш вораг	20
5. Начная аблога будынка Wfk	21
6. Пачатак харызматычнай падзеі	22
7. У бачанні Распятага	23
8. На вачах крывавых ног Хрыста	24
9. Пацалунак ног Збаўцы на крыжы	25
10. Прадстаўленне лёну благаслаўлёнай Дзеве Марыі для пацалунку	26
11. Погляд назад на малітоўнікаў у доме	27
12. Вялікая гадзіна распятай любові	28/29
13. Пякельны гнеў; стрэлы праразаюць шэрагі малітоўнікаў	30
14. Пры першым з'яўленні знака на нябёсах	31/32
15. Уплыў на натоўп малітоўнікаў	33
16. У блажэнным бачанні знака на нябёсах	34
17. У ціхай раздуме	35
18. «Хлеб жыцця» з рукі анёла — сябру АЭВ	36
19. АEW нават атрымлівае хлеб нябесны з рук анёлаў	37
20. Нябесная прыкмета на вачах усіх	38
21. Чакаючы ад'езду Царыцы Нябеснай	39
22. У блажэнным бачанні Маці Божай	40
23. Урачыстае пасланне з Нябёсаў	41
24. Канчатковая расшыфроўка нябеснага паслання і развітанне	42
25. Сведкі, якія не хлусяць	44
26. Дом сям'і, відаць з вуліцы	45
27. Кароткі аповед пра апошнія гады жыцця АЭВ	46
V. Апісанне памераў крывавага сімвала і яго частак	48
VI. Паспрабаваць правесці матэматычны і геаметрычны аналіз крывавай плямы	
1. Круг вакол усяго крывавага знака з двума ўпісанымі роўбаковых трохвугольнікаў і кропкай перасячэння на сімвале Госпада.	49
2. «Залатое сячэнне»	49
3. Чатырохвугольнік у форме гасцыі, перасечаны крыжам	50
VII. Крываваы знак Р. і царкоўны трыбунал	51
VIII. Літанія і малітвы ў гонар Цаннай Крыжы	53

IX. Святая Імша ў гонар Цаннай Крыві	56
X. Дадатак	59
1. Збліжэнне плямы крыві з дэталямі геаметрычных узораў	59
2. Дзве стылізаваныя формы чашы, выведзеныя з геаметрыі	60
3. План свяшчэннай прасторы	61
4. Грааль	62
5. Чаша для прычасця	63
6. Фота: АEW	64

Усемагутная Святая Тройца,
 Ты паставіў Свайго адзінароднага Сына Збаўцам свету
 і захацеў прымірыцца з намі праз Яго Кроў; таму мы
 ўпрошваем Цябе: дазволь нам ушанаваць цану нашага
 збаўлення і, абароненыя Яго сілай ад злых гэтага
 зямнога жыцця, вечна цешыцца яго пладамі на
 нябёсах: праз Яго,
 наш Цар і Збаўца, Святы Божа, Ісусе Хрысце, Госпадзе наш.
Амэн.

I. Ці дзейнічаюць і сёння харызматычныя справы ласкі Святога Духа?

«Хрысціянства тут астыла» — з гэтай заўвагай афрыканскі пастар пакінуў пасля трох з паловай гадоў часовага служэння ў пратэстанцкай абшчыне ў Баварыі (MZ № 73; 27–28 лютага 1982 г.). Такім чынам, чорны святар свядома ўзяў фразу, якую можна знайсці ў штодзённай малітве на свята стыгматаў святога Францішка (Стары Місал, 17 верасня): «*Frigescente mundo...* Калі свет пачаў астываць, Ты, Госпадзе, абнавіў на целе Святога Францішка стыгматы Тваіх Пакут, каб зноў распаліць нашы сэрцы любоўю да Цябе».

Можна спытаць, ці не мог Святы Дух, абяцаны Хрыстом сваёй Царкве на сілу і суцяшэнне (Лк 24, 49; Ян 4:25–26). Хіба Дух Святы, абяцаны Хрыстом сваёй Царкве для яе сілы і суцяшэння (Лк 24:49; 1 Цім 4:1), не мог бы і ў нашы дні стварыць знешнія, бачныя «знакі і стыгматы», улічваючы, што безбожжа разгулавала, любоў астыла ў многіх і відавочна насталі тыя «апошнія дні», пра якія «Дух яўна кажа, што ў многіх настане адступніцтва» (Мц 24:12; 1 Цім 4:1). Больш за тое, калі Хрыстос запэўнівае нас, што Святы Дух, Заступнік Бога для сваёй Царквы, «пераканае свет у граху, і ў праўдзе, і ў судзілішчы» (Ян 16:7–8), гэта можа быць зразумета толькі як тое, што на працягу ўсяго веку збаўлення, не толькі падчас так званай апостальскай эпохі, будзе дзейнічаць праз свае надзвычайныя акты ласкі, праз свае харызмы — знешне бачныя знакі і цуды — з дапамогай якіх свет, свецкія людзі і, не ў апошнюю чаргу, секулярызаваная хрысціянская царква, разам з яе настаўнікамі і пастырамі, павінны ўмацавацца ў праўдзівай веры ў Хрыста і яго справу адкуплення або вярнуцца да яе. Харызматычныя дары ласкі — гэта бясплатныя дары Духа Святога, незалежныя ад чалавечых заслуг. Яны з'яўляюцца знакамі і папярэджаннямі з неба для чалавецтва слабой веры, якія заклікаюць яго вярнуцца да Хрыста і Яго Евангелля. На развітанне Ісус паабяцаў сваім вучням — а праз іх і ўсёй сваёй будучай Царкве: «Вось знакі, якія суправаджаць будучь вернікаў: у імя маё будучь выганяць дэманаў і гаварыць на новых мовах». Яны будучь браць змей, і калі будучь піць смяротнае, яно не нашкодзіць ім. Яны пакладуць рукі на хворых, і тыя паздаравеюць» (Мк 16:17–18). Каб пацвердзіць гэтае абяцанне, далей гаворыцца: «Яны выйшлі і прапаведалі паўсюль. І Гасподзь дзейнічаў з імі і пацвярджаў слова знакаў і цудаў» (Мк 10:20).

II. Крываахвярная кроў у біблейскім набажэнстве

1. У Старым Запавеце, ад Авеля да выхаду з Егіпта

Першае біблейскае паведамленне пра пакланенне Богу праз ахвяру сведчыць: «Авель прынёс у ахвяру першародных са свайго статка. І ўгледзеўся Гасподзь на Авеля і на ахвяру ягоную» (Быц 4:4). Ягня спальвалася на алтары, а сабраная ахвярная кроў вылівалася паўсюль алтар. — Неўзабаве пасля гэтага мы даведваемся пра братазбойства Каіна: «Ён устаў на свайго брата Авеля і забіў яго» (Быц 4:8). Гасподзь сказаў Каіну: «Што ты зрабіў? «Голас крыві брата твайго крычыць да Мяне з зямлі» (Быц 4:10). Такім чынам, кроў Авеля ўскосна характарызуецца як крываподступная кроў, што крычыць да неба, не як голас пакланення і падзякі, а як крык пра помсту і пакаранне (пар. Адкрыццё 6:9–10). Менавіта так гэта і тлумачыць Апостал, калі ён параўноўвае месіянскую кроў Збаўцы з крывёю забітага Авеля: «Мы прыйшлі да Ісуса, Пасярэдніка Новага Запавету, апырсканыя крывёю, якая гаворыць лепшае, чым кроў Авеля» (Гбр 12:24). Такім чынам, не толькі яго ахвярная ягня, але і сам Авель з'яўляюцца тыпам, прадвесцем, якое прароча ўказвае на збойства і ахвяру нявіннага Ісуса і яго ахвярную кроў. Значэнне і дзеянне ахвярнай крыві асабліва ўрачыста дэманструюцца праз ахвяру пасхальнага ягня ў час Выхаду

з Егіпта: «Кожны муж вазьме ягня беззаганнае для сваёй сям'і... Увесь сход сыноў Ізраэля зарэжа яго на змярканні. Яны вазьмуць крыху крыві і памажуць ёю два слупы дзвярныя і пералаз у сваіх дамах... Крыва на дамах, дзе вы жыўце, будзе для вас знакам абароны. «Калі Я ўбачу кроў, — кажа Гасподзь, — Я пройду міма вас. І не дакранеца да вас пошасць, што прыносіць смерць, калі Я ўдару па зямлі Егіпецкай. Ніхто не выйдзе з дзвярэй свайго дома да раныцы. Гасподзь пройдзе па зямлі, каб ударыць Егіпет. І калі Ён убачыць кроў на перакладзіне і на дзвярных косяках, Ён абміну той дзверы і не дазволіць анёлу смерці ўвайсці ў вашыя дамы, каб не забіць вас» (Вых 2:4–7, 13, 22–23).

Такім чынам, ахвярная кроў сімвалічнага Пасхальнага Ягняці стала «знакам абароны» для народу Божага Старога Запавету. Таму, тым больш у месіянскую эпоху збаўлення, кроў сапраўднага Пасхальнага Ягняці і Ягняці Божага павінна стаць, праз вернае шанаванне, эфектыўным, звышнатуральным «знакам абароны»

для вернай хрысціянскай супольнасці ў выпрабаваннях свайго часу. — Як спявае Царква ў сваёй штогадовай велікоднай радасці: «Гэта велікодныя свяtkаванні, калі забіваецца той праўдзiвы Пасхальны Ягня, чья кроў асвятчае дзвярныя косякі (сэрцы) верных. — Cuius sanguine postes fidelium consecrantur' (Экзультэт).

2. Крывавая ахвяра Запавету на Сінаі п

Тады Майсей загадаў юнакам сыноў Ізраэля прынесці цэласпальныя ахвяры і забіць жывёл у ахвяру міру Гасподу. Майсей узяў палову крыві і выліў яе ў чары. Другую палову крыві ён апырскаў на алтар. Пасля гэтага ён узяў Кнігу запавету і гучна прачытаў яе народу. Яны адказалі: «Мы гатовы выканаць усё, што сказаў Гасподзь». Тады Майсей узяў кроў, апырскаў ёю народ і сказаў: «Вось кроў запавету, які Гасподзь заключыў з вамі на аснове гэтых слоў» (Вых 24:5–8). Хрыстос літаральна ўзяў выраз «кроў запавету», калі ўстанавіў Новы Запавет «кроўю сваёю» (Мц 26:28). Па аналогіі з даўнім заповітам, вернік Новага Запавету — хрысціянін — таксама таямніча апырскаецца крывёю запавету Ягня Божага ў хросце і іншых сакрамэнтах. Як і першы Папа, Пётр, запэўнівае нас у сваёй першай «апостальскай пасланні»: «Вы адкуплены не срэбрам і не золатам, але дарагой крывёю Хрыста, як агнца беззаганнага і бездакорнага» (1 Пят 1:18–19).

3. Літургічныя законы, якія тычацца крываваых ахвяр у Храме

Падрабязныя правілы на гэты конт мы знаходзім у Кнізе Левіта, раздзелы 1–7. Там гаворыцца: «Жах ахвяры павінна быць забіта перад Госпадам. Але сыны Аарона, святары, павінны паліць кроў і апырскаць ёю алтар з усіх бакоў. Затым святар павінен спаліць усё (ахвярнае мяса) на алтары, каб яно стала цэласпальнай ахвярай, ахвярай вогненнай, прыемным пахам для Госпада. Кроў павінна быць прынесена да алтара, каб выліць яе на яго. «У выпадку ахвяравання галуба, кроў выціскаецца на бок алтара» (Лев 1:5, 9, 15). Такім чынам, кроў з'яўляецца неад'емнай часткай ахвяры; яна афарбоўвае і асвечвае алтарны камень, робячы яго сапраўдным ахвярным алтаром. Літургічныя інструкцыі для грахоўных ахвяр вельмі яркія і драматычныя: «Памазаны святар возьме крыху крыві жывёлы і ўнясе яе ў Шатэр сустрэчы. Святар апусціць свой палец у кроў і сем разоў акрапіць яе перад Госпадам на заслону Святога месца.

Пасля гэтага святар памажа крывёю рагі (вуглы) алтара пахошчаў Гасподняга. Усю астатнюю кроў жывёлы ён вылье ля асновы алтара цялявання» (Лев 1:1–7). 4. Кроў ахвяры ў Новым Запавеце Па ўсім Новым Запавеце дарагая кроў Хрыста згадваецца 40 разоў. Самі Ісус сем разоў гаворыць пра сваю адкупленчую кроў. У пропаведзі абяцання аб Таямніцы Алтара мы чуем: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: калі не будзеце есці Плоць Сына Чалавечага і піць Кроў Ягоную, не будзе ў вас жыцця ў сабе. Хто хто есць Маю плоць і п'е Маю кроў, мае жыццё вечнае, і Я

«Уваскрашу яго ў апошні дзень. Бо цела Маё ёсць праўдзівая ежа, і кроў Мая ёсць праўдзівы напой. Хто ёсць Маё цела і п'е Маю кроў, той у Мне застаецца, і Я ў ім» (Ян 6, 53–56). Пры ўстанаўленні Эўхарыстычнай таямніцы мы чытаем

: «Тады Езус узяў чашу, падзякаваў, узнёс яе і сказаў: «Піце ўсе з яе, бо гэта кроў Мая Запавету Новага, якая будзе праліта за многіх на адпушчэнне грахоў»» (Мц 26,27–28). У Мк 14,24 сказана: ««Гэта Мая кроў Запавету (Новага), якая будзе праліта за многіх». А ў Лукі 22:20 мы чытаем: «Гэта чаша — Новы Завет у Маёй крыві, якая будзе праліта за вас». З вуснаў ворагаў Хрыста мы чуем згадку пра кроў Гасподнюю чатыры разы. Юда цягнецца за пятлёй, крычучы: «Я зграшыў; я выдаў невінаватую кроў» (Мц 27, 4)! Пілат спрабуе амыць свае рукі ў гэтай крывапраліццю словамі: «Я невінаваты ў крыві гэтага праведніка. Паглядзіце самі» (Мц 27, 24). Падчас іх судовага слухання вялікі святар

абвінавачвае апосталаў: «Вы спрабуеце ўскласці кроў гэтага чалавека на нас» (Дзеі 5:28). Аднак насамрэч менавіта першасвятар зрабіў гэта, калі ўсклікнуў да Пілата: «Кроў ягоная на нас і на дзецях нашых!» (Мц 27:25) Апостал Павел у сваіх пасланнях, у тым ліку ў Пасланні да Габрэяў, 18 разоў згадвае адкупленчую кроў Хрыста. Тут прыведзены толькі некаторыя ўрыўкі. «Бог (Айцец) прадставіў гэтага Ісуса ў ахвяру прымірэння праз Яго кроў, эфектыўную праз веру» (Рым 3:25).

- «У ім мы маем адкупленне праз кроў ягоную, прабачэнне грахоў» (Эф 1:7). - «Ён прымірыў усё праз кроў Сваю на крыжы» (Кал 1:20). - «Кроў Хрыстова, які праз вечнага Духа прынёс сябе беззаганнай ахвярай Богу, ачысціць сумленне наша ад мёртвых учынкаў» (Гбр 9:14). - 3 пасланняў Апостала

Ян: «Кроў Ісуса, Сына Ягонага (Бацькі), ачышчае нас ад усякага граху» (1 Ян 1:7). - «Ісус, Сын Божы — вось той, хто прыйшоў праз ваду і кроў» (хросная вада і кроў Збаўцы; 1 Ян 5:6). - У сваім Евангеллі Улюбёны вучань, які быў адзіным апосталам, што стаяў непасрэдна каля крыжа, дае нам аўтэнтычнае сведчанне пра ахвярную кроў

Гасподзь: «Адзін з воінаў прабіў яму бок кап'ём, і адразу выйшла кроў і вада» (Ян 19:34). - Іншае сведчанне гэтага евангеліста захопляе нас. Ён падсумоўвае сваю першую сустрэчу з Езусам наступнымі словамі: «На наступны дзень Ян (Хрысціцель) зноў стаяў там з двума са сваіх вучняў. Калі ён убачыў, як Езус праходзіў міма, ён усклікнуў: «Глядзіце, Агнец Божы!» Як толькі

два вучні (адным з якіх быў сам евангеліст) пачулі, як ён гэта сказаў, і пайшлі за Ісусам» (Ян 1:35–36).

У сваёй Кнізе Адкрыцця Ян апісвае нам сваё харызматычнае бачанне Хрыста: «І ўбачыў я Ягня, што стаяла, быццам забітае (ахвяраванае), пасярод трона і пасярод чатырох жывых істот і пасярод старцаў». І святыя спявалі новую песню: «Ты варты ўзяць скрутак і адкрыць яго пячаткі; бо Ты быў забіты і Тваёй крывёй купіў для Бога людзей» (Адкрыццё 5:6, 9). Відавочна, што ў забітым Ягнцы Ян убачыў Хрыста як ахвярнага Ягня Божлага, які выцякаў крывёй на крыжы.

Такім чынам, відовішча забітага, крываточага богаадамскага ахвярнага Ягняці сфарміравала ўвесь веравыспаведны шлях Яна, усю яго памяць, усю яго ўдзячнасць, прагненне і любоў ад пачатку да канца і па праве заваявала яму імя «любага вучня», таго вучня, «якога любіў Ісус, які падчас вячэры абапіраўся на яго грудзі» (Ян 13:23; 21:20). –

У Яна заўсёды былі і будуць паслядоўнікі, падобныя да яго, у тым ліку ў сваім харызматычным бачанні крыві Хрыста, аж да вялікага прыйсця Госпада, якога ён прагне з крыкам: «Veni, Domine Jesu». Прыйдзі, Госпадзе Ісусе» (Адкрыццё 22:20). – Варта адзначыць, што Ян, больш чым праз шэсцьдзесят гадоў пасля крывавай ахвяры Ягня Божлага на Галгоце, меў харызматычнае бачанне забітага Ягня Божлага і на працягу дзесяцігоддзяў сам

Ягнём Божым» падчас сваёй еўхарыстычнай малітвы.

Хіба ўсемагутны Сын Божы, для якога «тысяча год — як адзін дзень» (2 Пятра 3:8), нягледзячы на сваю нябесную перамяну, не можа зрабіць тое ж самае і ў нашы дні? «Богу нішто немагчымае» (Лк 1:37).

III. Кароткі біяграфічны нарыс харызматычна адоранай АЕУ

На Велікодную ноч 1952 года я атрымаў вестку пра дзіўныя рэлігійныя з'явы ў заходнім прыгранічным рэгіёне нямецкіх штатаў, сярод сям'і Wfk, у невялікім горадзе Р. на Рэйнланд-Пфальцы. Пасля абмену лістамі 7 мая 1952 года я атрымаў пісьмовы адказ ад згаданай асобы

Міс АЭУ, у якім яна выказала сваю вялікую радасць, што нарэшце да яе дайшло першае слова дабразычлівасці ад святара. Яна дадала просьбу, каб я праявіў да яе пэўную цікавасць, бо яе духоўныя пакуты значна пераважвалі фізічны боль. Таму праз некаторы час я адправіўся ў Р. сам, каб асабіста агледзець сітуацыю.

Я павітаў яе бацьку, мужчыну сярэдняга росту гадоў пяцідзесяці, брыгадзірам на абутковай фабрыцы ў П.

Ён нястомна працаваў ад світаньня да змярканьня, каб пракарміць сваю сям'ю з пяці дачок і аднаго сына. Яго ціхая, засяроджаная натура, якая, тым не менш, здолела ўсміхнуцца па-сяброўску, нягледзячы на ўсе відавочныя нягоды, мела прыемна заспакаяльны эфэкт. Аднак і яму даводзілася выносіць варожасць сваіх суайчыннікаў, якім ён за ўсё жыццё ніколі не даваў нагоды для спрэчак. Толькі з-за незвычайных з'яў, звязаных з яго дачкой, ён быў, па нагаворы людзей, ад каго менш за ўсё можна было гэтага чакаць, звольнены з завода ў чэрвені 1952 года — адзіным звольненым рабочым. Сям'ю Вуфкаў чакала ганьба і галеча. Калі бацька вярнуўся дадому пасля звальнення, ён пайшоў у спальню, хаваючы свой унутраны боль, стаў на калені ля ложка і адмаліў малітву на ружанцы. Маці, высокая і хударлявая, на сваім змарнелым твары насіла адзнакі глыбокага, пакутлівага гора. Яна першай устала на світанку і апошняя клалася спаць позна ўвечары, нястомная, працавітая і адданая сваёй вялікай сям'і. Яе найвялікшым горам было тое, што яна і яе сям'я — якім вікарыі толькі мінулым летам выдаў пісьмовую характарыстыку, ухваляючы іх як адных з найлепшых ва ўсёй вёсцы, — былі адлучаны ад царквы з прамоўніцы без аніякага хоць бы набытку аб'ектыўнага абгрунтавання і фактычна былі пазбаўлены магчымасці наведваць набажэнствы. Я назіраў за ёй майкліва, калі рана-раненька званілі званы, і яна глядзела ў акно ў бок царкоўнай званіцы вачыма, поўнымі слёз. З-за вялікай колькасці дзяцей яна не пазбегла нават самых агідных публічных абразав і здзеклівых параўнанняў. Разам са старэйшымі дачкамі яна вярнула невялікі бізнес па вязанні. Варта прызнаць, што нават гэты сціплы заробак быў практычна зведзены на нішто з-за афіцыйнага байкоту, арганізаванага іх злоснымі праціўнікамі. Гаварылі, што сям'я Вуфкаў з глузду з'ехала і стала істэрычнай, як і ўсе, хто стаяў на іх баку і маліўся з імі на вечаровую ружанцовую малітву. Аднак гэтая справа нечакана дасягнула таго, чаго не ўдалося зрабіць парафіяльнаму святару за 25 гадоў яго служэння, а менавіта таго, што яго парафіяне аб'ядналіся вакол яго. Аднак тое, наколькі мала падтрымлівала стадо свайго пастыра — і нават эліта Таварыства Кальпінга —, дэманструе цытата з інструкцыі ад 26 мая 1952 года: «Сям'я Кальпінга знаходзіцца ў крызісе, які пагражае самой яе існаванню. Калі яна звяртаецца да сваіх членаў асабіста і пісьмова, і большасць нават не адказвае на гэтае запрашэнне, тады нешта не так. Такое адбывалася не толькі 11 мая, але і на апошнім тэатральным мерапрыемстве. Калі на абавязковы сход прыходзіць усяго 10–20 чалавек, тады нешта не так. Але калі цяпер

тая ж самая група членаў дзейнічае настолькі зладжана, што пераследуе рэлігійную дзяўчыну і яе сваякоў, нібы яны — лёгкая здабыча, — мы даведаемся пра гэта пазней, — тады і ў Даніі нешта пайшло не так». У дзень святаго Стэфана 1925 года ў сям’і спадароў Вфк нарадзілася трэцяя па старшынстве дачка; яе хростнае імя было АЕ. Яна наведвала пачатковую школу ў сваім родным горадзе на працягу васьмі гадоў і, у часы нацысцкай Германіі, прайшла свой абавязковы год у Гітлераўскай моладзі ў Ноймаркце каля Брэслаў. Затым яна прайшла шасцімесячны камерцыйны курс у г. П. і, пасля яго скончыўшы, стала памочніцай бухгалтара на лесапілцы Г. К. Неўзабаве яна перайшла ў Акруговы ашчадны банк раёна П., філіял г. Р., дзе працавала з 1943 па 1951 год. Гэта пацвярджае характарыстыка першага класа ад дырэктара таго часу. У дзявоцтве АЭВ была прыемнай на выгляд маладзёнкай ростам 1,70 метра з цёмнымі, даволі рэдкімі валасамі, якія выпалі падчас дзіцячай хваробы, але, як яна сцвярджала, часткова адраслі пасля паломніцтва ў Вальдюрн. Яна заўсёды была чыстай і акуратна апранутай, хоць і не вылучалася і не насіла празмернай колькасці ўпрыгожанняў. Акрамя дзіцячых хвароб — краснухі і дыфтэрыі, — з дзесяці гадоў яна пакутавала ад працяглых захворванняў, якія, у сваю чаргу, закраналі амаль усе органы яе цела. Па словах яе маці, яна пераносіла ўсе гэтыя хваробы з вялікім цяжарам. У 1945 годзе падчас падарожжа ў Фрайбург-ім-Брэйсгау яна атрымала страсненне мозгу, калі на яе ўпала паклажа. У ліпені 1951 года падчас адпачынку ў Швейцарыі з ёй здарылася аварыя, небяспечная для жыцця. Калі яна спрабавала перайсці дарогу ў горадзе Вальдштут на Верхнім Рэйне, яе з поўнай сілай збіў матацыкліст і кінуў у паветра, пасля чаго яна засталася без прытомнасці. Сярод іншых сур’ёзных траўмаў яна атрымала цяжкую чэрапна-мозгавую траўму. Паколькі яе нельга было транспартаваць, яе паклалі ў шпіталь горада Вальдштут. У выніку траўмы яна пачала пакутаваць ад моцных прыступаў, якія ўзмацніліся пасля вяртання ў родны горад.

Для АЭУ гэта стала пачаткам духоўнага ачышчэння, пра якое ў Пісанні сказана: «Бог выпрабаваў яе і палічыў яе годной Яго. Як золата ў агні, Ён выпрабаваў яе і потым прыняў яе ў ахвяру цалкам спаленую» (Wsh 3:6). Для АЭУ гэта было адначасова і падрыхтоўкай, і шляхам, які вёў да яе харызматычнага дару. У відзенні Благаслаўлёная Дзева Марыя сказала ёй, што яна будзе ацалелая, канкрэтна 24 лістапада, які ў той час быў яшчэ святам «містычнага доктара», святаго Яна ад Крыжа, разам са святой Тэрэзай з Іспаніі, рэфарматарам Кармеліцкага ордэна. Ацаленне адбылося тады раптоўна і цалкам. З таго часу яна больш ніколі не мела прыступаў. Усе дактары, у тым ліку спецыялісты, абвясцілі хваробу невылечнай і прадказалі яе хуткую смерць. Яе дні былі перапыненыя

Пасля свайго фізічнага выздараўлення яна перажыла пакуты зусім іншага кшталту, пасланыя з неба. Гэта было таямнічае перажыванне Пакут Хрыста, бічавання, а таксама ўнутраная стыгматызацыя, нябачная для знешняга свету, падчас Вялікага посту, асабліва ў Вялікі чацвер і Вялікую пятніцу 1952 года. У пазнейшую частку дня яна страціла прытомнасць, нібыта памерлая, але ажывілася, абудзіўшыся асважанай на Вялікідзень — без усялякіх звычайных лекаў — і ўдзельнічала ў радасці Уваскрасення Гасподняга. Нягледзячы на шматлікія просьбы яе сваякоў, ніводзін прадстаўнік Царквы так і не з'явіўся, каб назіраць за гэтымі падзеямі і расследаваць іх, у выніку чаго адпаведныя справаздачы, якія ўсё ж былі дасланыя вышэйшаму царкоўнаму кіраўніцтву, не маюць ніякай фактычнай асновы ці доказнай каштоўнасці. Я сам не быў непасрэдным сведкам гэтых падзей; час, які я правёў з сям'ёй, быў занадта кароткі і рэдкі для гэтага. Аднак я бачыў адзенне з шматлікімі выцягнутымі крывавымі плямамі, якія цалкам маглі быць выкліканы бізунамі. І ў гэты перыяд не бракавала і знешніх жорсткіх пераследаў. Увечары 8 студзеня 1952 года чатыры невядомымі асобамі, падчас якіх яе моцна ўдарылі па галаве цвёрдым прадметам, што выклікала ў яе яшчэ адзін страсення мозгу з моцнымі працяглымі болямі. Аднак ранейшыя прыпадкі не паўтараліся. Яе харызматычнае жыццё, поўнае відзежаў, працягвалася з лістапада 1951 года да канца чэрвеня 1952 года і характарызавалася частымі з'яўленнямі Найсвяцейшай Дзевы Марыі, пакутлівага і ўваскрослага Збаўцы, святога Юзафа — які размаўляў з ёй на чужой (арамейскай) мове — і святой Джэмы Гальгані. З моманту яе экскамунікацыі ў Каляды 1951 года анёл з чарай і святымі дарамі таксама неаднаразова з'яўляўся, таямніча «прапануючы Хлеб Жыцця» ёй і ўсім, хто маліўся з ёй на ружанцы ў доме яе бацькоў, — так сам Пасланнік Божы называў гэтую форму духоўнай камуніі. Як заключную падзею яе відзежы, ёй было паведамлена, што Найсвяцейшая Дзева Марыя і Збаўца з'являцца ёй 1 ліпеня 1952 года. Ёй было абяцана знаменне, бачнае ўсім у той дзень, каб усе паверылі. Яно павінна было адбыцца ў лясістай мясцовасці за могілкамі, на вачах у ўсіх. Па яе просьбе Маці Божая паабяцала прыйсці яшчэ раз 2 ліпеня, у свята Візітацыі, каб развітацца з ёй, і зрабіць гэта ў яе родным доме.

Яна адчувала, што гэтае развітанне будзе для яе вельмі балючым, і не жадала ў той час быць на вачах у іншых. Нябесная Маці ўлічыла гэтую просьбу. Яе характар і асноўныя рэлігійныя погляды можна апісаць тут толькі ў некалькіх словах, бо дазваляе адносна кароткі перыяд назіранняў. У сваіх думках і меркаваннях АЭУ праяўляла разважлівасць, якая часам межавала з рацыяналізмам, нават у рэлігійных пытаннях. Так, да моманту сваіх уласных харызматычных перажыванняў яна не толькі адхіляла ўсе больш познія з'яўленні, але і крытычна ставілася да Лурда і Фацімы. Напрыклад, калі яе даволі слабая суседка па манаскім доме сястра А. мела

пілігрымкі ў Лурд, АЭУ заўважыла: «Было б разумней, калі б яна паехала ў Алльгаў і адпачыла там», — заўвага, якая, аднак, прынесла ёй рэзкую вымову ад маці, а таксама забарону на паездку ў Рым, якую ёй інакш дазволілі б. Яна таксама не надавала асаблівай увагі ўласным з'яўленням і хацела, каб Найсвяцейшая Панна Марыя паслала іх яе малодшай сястры, К. У рэлігійных пытаннях яна не любіла ўсялякіх праяў фанатызму і эмацыйных празмернасцей. Нават тады яна не была з тых, хто маліўся часта. Аднак, калі яна малілася, то была цалкам паглынута гэтым дзеяннем. Яна востра адчувала сапраўды істотныя аспекты каталіцкай набожнасці. Падчас размовы яна даволі незаўважна паведаміла мне: «Я заўсёды лічыла Святую Імшу самай каштоўнай малітвай. Калі б я не прысутнічала на ёй, мне здавалася, што ўсе мае іншыя заняткі ў той дзень не мелі ніякай каштоўнасці». Магу сказаць так: я ніколі не наведвала Святую Імшу, не прыняўшы Найсвяцейшай Камуніі. Для мяне гэта было б падобна на словы Збаўцы: «Запрошаныя не былі вартыя» (Мц 22, 8). — Ёй было цяжка дазваляць каму-небудзь зазіраць у ўнутранае жыццё яе душы і яе малітоўнае жыццё. Калі яна між іншым згадала свецкага катэхета, які сцвярджаў, што разважальная малітва — гэта толькі для адукаваных людзей, яна ўсміхнулася гэтай заўвазе, а потым была рада, калі я даў ёй улётку пра разважальную малітву. Часта яна магла спаць уначы ўсяго некалькі гадзін. Калі яе спыталі, як яна праводзіла доўгія ночныя гадзіны, яна адказала: «Я думаю.» Гэта той самы адказ, які святая Тэрэза, яшчэ дзяўчынкай, дала на пытанне, чым яна займаецца падчас сваіх ціхіх гадзін: думае пра Бога і Яго веліч, Яго ўсюдыіснасць, міласэрнасць і любоў; дзякуе Яму і любіць Яго. Яна валодала вострым інтэлектуальным складам розуму і моцнай воляй, і на іх маглі паўплываць толькі самыя строгія доказы. У той жа час яна валодала прыроднай жыццярадаснасцю і апетытам да жыцця і была дабрамыслявай да ўсяго разумнага і праўдзівага. Адносна свайго разумення чалавечай натуры, яна аднойчы заўважыла: «Я проста гляджу ім у вочы і на рукі, і тады я ўжо ведаю, з кім маю справу».

Яна ставілася да прыроды з цікавасцю і захапленнем, як да вялікай кнігі з малюнкамі Бога. Аднойчы ўвечары, калі я размаўляў з ёй на кухні, яна раптам усклікнула з чыстай радасцю: «Паглядзі, маленькая мыш! Як міла! Я не магла б яе параніць. «Я магла апераваць чалавека, але ніколі не магла нанесці шкоды маленькаму жывёльнаму». Яе маці аднойчы так падсумавала сваё ўспрыманне ЭЭ: «ЭЭ з юнацтва валодала дзвюма якасцямі:

непахісная цяроплівасць у пакутах, калі яна ні слова не прамовіла, пакуль не магла больш вытрымаць — а пакутавала яна ўжо з дзесяці гадоў — у спалучэнні з велізарнай, спагадлівай любоўю да іншых людзей, якая падштурхоўвала яе дапамагаць, дзе толькі магла». Аднак я бачыў, што дзяўчынка часта недаацэньвалі, асабліва ў дачыненні да апошняй якасці, і часам зразумець яе было няпроста. Яе маці заўважыла мне, што нават гэтыя адносіны

Адносіны Эй Эй з маладым чалавекам, з якім яна некаторы час была заручана (без ведама сваёй сям'і), былі хутчэй справай яе бязмежнага спагады, бо ён быў хворы, і яна хацела яму дапамагчы. Эй Эй была маладым чалавекам, які імкнуўся да разумення, і шмат у чым на той час, у 1952–53 гадах, яшчэ не да канца саспеў. Яе моцны халерычны тэмперамент доўгі час працягваў яе турбаваць. Схільнасць да ўпартасці, празмернай спагады і ўпэўненасці ў сабе, якая часам ігнаравала межы разважлівасці маглі яшчэ прынесці ёй сур'ёзныя выпрабаванні. Таксама яна не змагалася з пэўнымі звычкамі — якія, верагодна, узніклі падчас яе доўгай хваробы — з дастатковай рашучасцю, што таксама стварыла для яе немалыя цяжкасці. Менавіта ў той час ёй спатрэбілася б цвёрдая рука, якая б вяла яе з разумеючай дабрынёй, але і з не меншай нязменнасцю. Аднак гэтаму перашкодзіла менавіта тая дзіўная пазіцыя, якую занялі ўладныя органы. Што тычыцца яе стаўлення да Царквы, то яна заставалася ёй вернай, нягледзячы на свае горкія перажыванні. Варта прызнаць, што ў жорсткай барацьбе за праўдзівае асэнсаванне і асвятленне харызматычных падзей, звязаных з ёй, яна не заўсёды знаходзіла правільную меру стрыманасці. Яна глыбока паважала святарства як такое і была поўная радаснай пашаны да Святога Айца, якім у той час быў Пій XII. Таму яна перажыла пакаранне ў выглядзе экзарцызму, накладзенае на яе і яе сям'ю так беспадстаўна, як найвялікшы духоўны боль. У сярэдзіне чэрвеня 1952 года яна зноў напісала свайму біскупу ў Сп., просячы дазволу растлумачыць усё на асабістай сустрэчы. Яна выказала надзею, што, даведаўшыся пра сапраўдны стан спраў, Высокапраасвяшчэнны абавязкова адменіць накладзеную каралі. Аднак яна не атрымала ніякага адказу. Магчыма, што ліст, хоць і быў адрасаваны асабіста Біскупу, да яго не дайшоў. Паколькі рашэннем царкоўных уладаў з пачатку жніўня 1952 года мне было забаронена далей удзельнічаць у справе AEW, з таго моманту я ўжо не мог аказваць ніякага кансультацыйнага ці пастырскага ўплыву, і я таксама маўчаў публічна на працягу ўсяго пакалення. Аднак, паколькі папскім дэкрэтам (A.A.S. 58; 1966) ужо не забаронена публікаваць справаздачы пра з'явы і цуды без царкоўнай імпрэсумы, я палічыў сваім абавязкам сумлення засведчыць еўхарыстычныя падзеі, якія я перажыў і назіраў зблізку перад сваёй смерцю (цяпер мне 78-ы

) — здаецца, што ўся гэтая справа вакол AEW грунтуецца на таямнічым плане Божым, які нейкім чынам мае адлюстраванне абставіны Касцёла ў гэты час; аднак яго ўнутраныя сувязі і асаблівасці стануць па-сапраўднаму зразумелымі толькі тады, калі ўвесь гэты ўнутраны і знешні комплекс пройдзе свой шлях да канца. Няхай дасць Бог, каб гэты момант не быў занадта далёкім.

IV. Справаздача пра паходжанне крываваго знаку « » з аўтэнтычнай фатаграфічнай дакументацыяй

л. Канчатковая падрыхтоўка. Для цудоўнага знака, абвешчанага на 1 ліпеня 1952 года, АЭУ паводле ўказання анёла трэба было падрыхтаваць невялікую кашулю з грубага лёну памерам 40 × 40 см. Паколькі міс АЭУ ўжо пазнаёмілася са мной праз перапіску і асабіста, яна спытала ў Багародзіцы ў відзенні 31 мая і зноў 13 чэрвеня 1952 года, ці павінен гэты святар прысутнічаць, калі будзе дадзена знаменне. Яна атрымала наступны адказ: «Я была б рада, калі б ён быў прысутны». Таму я вырашыла адправіцца ў Р. 1 ліпеня 1952 года, тым больш што мне ўдалося падвезці ў знаёмых. Аднак я сам да таго моманту нічога не ведаў пра гэтую тканіну і яшчэ менш — пра тое, што ўсё гэта азначала. Толькі каля поўдня 1 ліпеня АЭВ даверылася мне, што яна павінна аддаць мне невялікую тканіну; Маці Божая загадала ёй гэта зрабіць.

Потым яна перадала яго мне, папрасіўшы ўважліва агледзець, каб на ім не было нічога. Ён быў у форме сутальніка, такога, які святар выкарыстоўвае падчас Святой Імшы, каб пакласці на яго каб паставіць на яго чашу. Я павінен быў узяць з сабой гэтую маленькую анучку на час з'яўлення і не аддаваць яе ёй, пакуль яна не папросіць падчас з'яўлення. Аднак непасрэдна перад гэтым я павінен быў паказаць яе ўсім прысутным і абнесці вакол, каб кожны мог убачыць на ўласныя вочы што на ім ніякім чынам не было ні ўпадзінак, ні пазнак.

1 ліпеня 1952 года АЭУ правяла ў ціхай падрыхтоўцы да вялікай гадзіны. Яна таксама перажывала жорсткія спакусы ад злога ворага, які імкнуўся выклікаць у яе нежаданне і роспач.

Гэтая барацьба ўзмацнялася, калі набліжаўся час абвешчання з'явы. Я спрабаваў суцешыць яе, нагадаўшы пра Ісуса на Аліўнавай гары, які пакутаваў нашмат больш.

2. На шляху да месца з'яўлення

Каля 20:00 сябры і знаёмыя сям'і Вфк адправіліся невялікімі групамі, каб не прыцягваць увагі, на могілкі на ускрайку вёскі і адтуль да лясістага месца, якое Маці Божая вызначыла як месца падзеі, прыкладна за паўкіламетра ад Готэсакер. Іх суправаджалі галоўны рэдактар В. Ш. і яго фатограф Э. Г., якія прыйшлі са мной. Іх сустрэлі паднятымі кулакамі (на фота) і пагражалі, што бацькам

калі яны адважыліся фатаграфіраваць. А 20:30 прыбыла і АЭВ у суправаджэнні маці (бацька застаўся дома вартайніком), сясцёр і брата. Я таксама далучыўся да іх. Як толькі мы зачынілі за сабой уваходныя дзверы, пачуліся крыкі з абразамі і кпінамі. Тым не менш, мы працягнулі свой шлях, пакуль не дабраліся да выхаду з могілак, які вёў у лес. Там зачыненая жывая сцяна з мужчын перагарадзіла нам шлях і сілай не дазвалялі нам пакінуць могілкі і працягваць свой шлях.

Зласлоўі і абразы, якія яны на нас крычалі, занадта гнюсныя, каб іх паўтараць. Некаторыя нават пайшлі далей і зрабілі на мяне фізічны напад. Я спытаў у іх, хто даў ім права перакрываць мірным людзям доступ да грамадскай дарогі, і папрасіў паказаць іх паліцэйскі дазвол. У адказ пачуўся гучны галасісты шум з крыкамі: «Мы з Таварыства Кальпінга. «Ты, блюзнер, ты, сабака-падманшчык», і іншыя падобныя эпітэты ляцелі ў мой бок. Калі я зноў папрасіў, каб яны прапусцілі мяне, на мяне зноў фізічна напалі і адштурхнулі. Пасля трэцяга, гэтаксама беспаспяховага, запыту я падкрэсліў, што хачу паразмаўляць з паліцыяй, якая прысутнічала на месцы здарэння. Пасля шматлікіх спроб мне ўсё ж удалося прарвацца праз фалангу членаў Таварыства Кальпінга. Сярод пастаянных пагроз кулакамі і палкамі я нарэшце дабраўся да начальніка паліцыі. Ён потым паспрабаваў з абсалютна неадпаведнымі сіламі — паліцэйскім і лесніком — уціхамірыць раз'юшаны натоўп, які налічваў сотні чалавек. Гэта былі ў асноўным маладыя людзі, якія даймалі 40–50 мірных вернікаў, сабраных на месцы з'яўлення, спосабамі, занадта жажлівымі, каб іх апісваць. Я паказаў паліцэйскаму свой пасведчанне асобы і пропуск з канцлагера і папрасіў яго на могілкі, бо мы хацелі пайсці туды, каб адмаліць некалькі асабістых малітваў. Афіцэр у цывільным тады патлумачыў мне, што Лясная камісія забараніла тут, у лесе, любыя сходы ці мерапрыемствы. (На гэтым усё і скончылася дзе дасягаўся ўплыў нашых апанентаў.) Я запэўніў яго, што мы не збіраемся ні праводзіць сход, ні выступаць з прамовай, ні арганізоўваць мерапрыемства, а проста памаліцца. Я паўтарыў сваю просьбу, каб яны прапусцілі нас, бо гэта была грамадская сцэжка, адкрытая для кожнага грамадзяніна. Пасля гэтага чыноўнік вярнуўся са мной на могілкі. Там натоўп стаў яшчэ больш непакорлівым і ўпаў у фанатычны апантаны стан, калі ўбачыў, што я іду з чыноўнікам. Тады чыноўнік заклікаў людзей, хаця і не надта рашуча, саступіць дарогу. У адказ прагучаў пякельны лямант. Твары гэтых людзей былі скажоныя дэманічнымі грымасамі. На што чыноўнік патлумачыў мне: «Бачыце, гэта немагчыма; шум толькі нарастае. Вам застаецца толькі ісці дадому». Таму мне давялося паддацца сіле натоўпу і разам з кампаньёнамі накіравацца дадому. Я спытаў афіцэра, ці не мог бы ён нам забяспечыць аховы на дарозе. Нас суправаджаў пранізлівы, трыумфальны віск і чарговая лаянка ад нашых апанентаў. Я чуў, як некаторыя хуліганы крычалі на паліцэйскага, які абараняў нас ад найгоршых нападак: «Вы ж самі ў гэта верыце, проста таму што ты на іх баку?» Калі я сказаў, што гэта арганізаваны супраціў, афіцэр адказаў: «Але не намі». Я запэўніў яму: «Мы вельмі добра ведаем арганізатараў». Аднак я яшчэ не адмовіўся ад нашага плана дабрацца да Эрш'ейнфунсфельса. Пасля гадзіннага допыту ў паліцэйскім участку і крымінальнай скаргі

з майго боку — якую я падаў паводле абвінавачванняў у публічным абразе і нападзе — я адправіўся ў П. каля 23-й гадзіны на пазычаным мне аўтамабілі, каб звярнуцца па дапамогу да М. П. Аднак, нягледзячы на працяглую размову, яны не былі гатовыя ўмешвацца, бо капітан запэўніў мяне, што яны маюць права ўмешвацца толькі ў выпадку, калі ўдзельнічаюць амерыканскія грамадзяне або салдаты. Толькі каля поўначы я вярнуўся ў дом бацькоў АEW, дзе змог дабрацца да галоўных дзвярэй толькі з дапамогай паліцыі. Калі я даведаўся, што некалькі жанчын і дзяўчат яшчэ не вярнуліся з месца сустрэчы, я зноў выйшаў у лес апоўначы ў суправаджэнні паліцыі. Там я знайшла напалоханую групу, якую ўсё яшчэ жорстка пераследавалі іх праціўнікі, як мужчыны, так і жанчыны. Я папрасіла іх ісці са мной дадому, і, пад абуральнымі абразамі натоўпу, мы дабраліся да дома Wfk ужо пасля поўначы. Тым часам анёл паведаміў відзельніцы, што нябесная прыкмета будзе дадзена ў тую ж ноч і адбудзецца ў яе пакоі дома. Там сабралася каля 60 набожных людзей, з якімі АЭУ пачала маліцца на ружанцы. Сярод іх былі людзі самых розных слаёў грамадства і ўсіх узростаў, католікі, а таксама некаторыя прадстаўнікі іншых веравызнанняў. Па просьбе Благаслаўленай Маці, яе малодшая сястра С. (ва ўзросце каля 15 гадоў) павінна была стаць на калені злева ад АЭУ, а я — справа ад яе, і не пакідаць яе бок на працягу ўсяго мерапрыемства. - Я прынесла з дому Святую Камунію для хворых, бо АEW доўгі час не магла прыняць Камунію, і паклала Найсвяцейшы Сакрамэнт у невялікую піксу на ўпрыгожаны і асветлены свечкамі хатні алтар, як гэта прынята пры хатнім прычасці Таму мы маліліся на ружанцы перад Найсвяцейшым Сакрамэнтам, стаючы на калені як мага далей (гл. малюнак на с. 22). Але што адбывалася звонку? Фанатычныя праціўнікі ні ў якім разе не разышліся па дамах, як мы меркавалі. Яны сабраліся натоўпам ля дома і ўсё яшчэ захоўвалі варожую пазіцыю, суправаджаючы нас пагарлівым выццём. У дом кідалі камяні. А

А 00:30 па ўсіх вокнах пачала сыпацца лавіна камянёў. Сярод прысутных раздаліся крыкі страху. Мы хацелі выклікаць групу хуткага рэагавання, але немагчыма было пакінуць дом. Толькі пасля таго, як добры сусед па сваёй ініцыятыве пайшоў у паліцыю і папрасіў падмацавання, гэты жahlівы шум паступова сціх. Аднак схаваныя групы ўсё яшчэ заставаліся.

3. Збіраючыся ў лесе за могілкамі

Высока падняты кулак на першым плане намякае на тое, чаго могуць чакаць вернікі.

Ззаду ў цэнтры бачны ляснічы, а злева капітанскі капялюш. На пярэднім плане справа, «Вітаючыя дамы» ўжо рыхтуюцца.

Спераду злева яшчэ два больш разважлівыя маладыя людзі збіраюцца сысці, засунуўшы рукі ў кішэні штаноў, што азначае, што яны не жадаюць браць актыўны ўдзел.

4. Велікадушнасць з боку апанентаў

Гэта пакідае нежаданных і не патрабуе тлумачэнняў.

Вось толькі невялікі позірк на раз'юшаны натоўп. Зрабіць лепшыя фатаграфіі не ўдалося з-за пераследу фатографа – ні не патрэбна. На ўзлессі злева знаходзіцца скалісты схіл, дзе з'яўляліся з'явы. Ужо некалькі дзён яго абражаюць хуліганы самым агідным чынам і забрызгваюць самымі вульгарнымі лозунгамі. – За кустамі справа знаходзіцца могілкі з доўгімі радамі магіл салдат, загінулых у памежных бітвах 1939–40 гадоў.

За лесам, далей направа, знаходзіцца вёска.

5. Начная аблога дома « » Wfk

Вось адна з самых спакойных сцэн, дзе ўвогуле можна было зрабіць фотаздымак. На пярэднім плане — ціхіх назіральнікі. Справа, у бок дома, людзі ўважліва прыслухоўваюцца да таго, што адбываецца ўнутры. Ці падобна тут на тое, што адбылося 2000 гадоў таму вакол Кальварыі? Адкрыта варожыя праціўнікі, поўныя жорсткасці, кпінаў і пагарды. Шмат цікаўных назіральнікаў, шмат абыякавых, але ёсць і некаторыя задуманыя. Як напісана: «Калі натоўп, што сабраўся на гэтае відовішча, убачыў, што адбывалася, ударыўшыся ў грудзі, разыйшоўся» (Лука 23:48). – Няхай многія з тых, хто стаіць тут, «вяртаюцца назад», зазіраюць у сябе і звяртаюцца да ўкрыжаванага, крываточага Ягня Божага.

6. Пачатак харызматычнай падзеі

Бліжэй да канца малітвы «Ружанца» манера трымання АЭВ раптам змянілася. Кніжка з малітвамі выслізнула з яе рук. Яе вочы шырока расплюшчыліся і быццам былі прыцягнутыя нечым надзвычай узвышаным. Яе твар, здавалася, асвятляўся звышнатуральным святлом. Яе позірк адлюстроўваў невымоўна вялікае і прыгожае відзенне, якое з'явілася перад яе ўнутраным вокам. Царыца Нябесная зыходзіла, аблітая нябесным святлом, да сваёй слугі ў даліне зямлі, пад гукі гімна з Лурда «Ave, ave, ave Maria», які спявалі суправаджаючыя анёлы. Была 00:40 у ноч паміж святам Крыжовай крыві і святам Візітацыі ў 1952 годзе. Мой сябар-журналіст заняў сваё месца сярод малітоўнікаў, а яго аператар усталёўваў камеру за метр злева ад невялікага хатняга алтара. Падчас гэтага апошняга відзежы, які, у рэшце рэшт, быў прызначаны Нябёсамі для публічнага паказу, АЭУ дазволіла прысутнасць фатографа, каб мець непахісныя доказы для ацэнкі падзеі. Раней яна заўсёды строга адмаўлялася дазваляць фатаграфаванне свае харызматычных станы. — Злева на здымку, на невялікім хатнім алтары, знаходзіцца Найсвяцейшы Сакрамэнт (Камунія для хворых); справа ад яго — невялікая так званая «Вечная Святло», свечкі і кветкі; на самым пярэднім плане — яе малодшая сястра С., потым АЭУ, а ззаду справа — аўтарка.

7. У бачанні Распнутага

Побач з Маці Божай АЭУ цяпер бачыць Укрыжаванага Збаўцу ў Найсвяцейшым Сакрамэнце цалкам, пакрытага крывёю з галавы да ног. Такім чынам яна бачыць «Ягня Божае, нібы забітае», гэтак жа, як Узлюблены вучань бачыў Яго ў сваім Адкрыцці (Адкр. 5:6). Поўная тугі, яна падымае рукі, быццам жадаючы зняць распятую Любоў з крыжа і абняць Яго. На яе твары аднолькава відавочныя боль і любоў, цалкам захоплены і ашаломлены відовішчам, якое яна бачыць да глыбіні душы. — Ружанец выслізнуў з яе рукі назад на руку. На невялікім хатнім алтары, за Святой Камуніяй, стаіць (цяжка бачная) статуя Маці Божай з Лурда, перад якой сям'я і іх сябры разам чыталі вечарнюю малітву, разам адмаўляючы ружанец. Побач з ёй, справа, стаіць статуя Найсвяцейшага Сэрца Езуса. Кветкі, свечкі і лямпы дапаўняюць дэкарацыю хатняй святыні.

8. На відовішча крывавічых ног Хрыста

Нябеснае ззянне настолькі асляпіла пачуцці АEW, што яны сталі неадчувальнымі да знешняга свету. Для бачнага вока ўсё, што ўспрымаецца звычайнымі органамі пачуццяў, знікла: сцены пакоя, невялікі алтар, статуі, свечкі, кветкі і людзі. Яно не рэагуе ні на адну з гэтых рэчаў. Нават Апостал, у сваім бачанні Раю, не ведаў, ці быў ён «у целе, ці па-за ім» (2 Кар 12:2–4). - Позірк АЭУ цалкам захоплены крываточыстымі ранамі Распнутага, якія яна бачыць так блізка пад Святой Ахвярай, хоць пасля яна і не ўсвядоміла, што схілілася пад невялікі алтар, на якім ляжала Найсвяцейшая Тайна. Нават пасля, калі яна злавіла Святую Кроў невялікім ручніком, яна бачыла, што яна цячэ толькі з раны ў сэрцы Хрыста, а не з самай Прычаснай Гостыі. Яна проста бачыла ў асвечанай Гостыі ўсяго Збаўцу, які ахвяруе Сабою на крыжы на крыжы.

9. Пацалунак ног Распнутага

Пад уплывам Божай Маці, якая ў відзенні сказала ёй усё, што трэба рабіць, АЕВ нахіляецца над кветкамі і, з пашанай, цалуе ногі Збаўцы, якія былі ёй бачныя. Потым яна моўчкі павярнулася да мяне, падцягнула мяне за руку наперад, і яе моўчкі

погляд запрашаў мяне зрабіць тое ж самае, хоць я і сам нічога не бачыў.

Потым АЕВ устала, і я, як наступны сведка, назіраў, як яна падняла галаву ў той бок, дзе бачыла Крывячучае Сэрца Збаўцы. Яна крыху раскрыла рот і высунула вусны, быццам хацела выпіць нешта, што сцякала звыш. Адзінай магчымасцю тут была б кроў Збаўцы, што цякла з Яго прабітага сэрца, у такім выпадку трэба было б разумець словы Ісуса літаральна: «Хто есць Маё цела і п'е Маю кроў», і далей: «Мая кроў — гэта праўдзівая напой»

(Ян 6:54–55). Ці хацеў Хрыстус тут, у харызматычнай і відзежыстай падзеі, прыдатнай для нашай эпохі слабой веры, даказаць, што Яго прысутнасць у Эўхарыстычным Сакрамэнце сапраўды «realiter et essentialiter»?

10. Прадстаўленне лёну благаслаўлёнай Дзеве Марыі для пацалунку

Неўзабаве пасля гэтага АЭВ прашаптала мне: «Тканіна, тканіна». Я тады дала яе з кішэні кашулі. Я расклаў яго перад вачыма ўсіх прысутных на малітве і, як мне было загадана, перадаваў з рук у рукі, просячы іх уважна паглядзець і праверыць, ці не намалевана ці не адбіта на ім што-небудзь. Некаторыя прытрымлівалі тканіну да электрычнай лямпы; некалькі чалавек труцілі яе пальцамі, але ніхто нічога не змог знайсці. Потым я зноў склала тканіну, гэтак жа, як святар складае абрус падчас Святой Імшы. Потым я аддала яе АEW, якая ўсё яшчэ была ў стане відзежаў. З тварам, ззяючым ад радасці, яна спачатку падняла яе ўлева (гл. малюнак), быццам прапаноўваючы камусьці паглядзець на яе ці дакрануцца. Як было растлумачана пазней, Маці Божая папрасіла, каб пацалавалі палатно. Тады АЭУ апусцілася з складзеным палаткам, дзе яна ўсё яшчэ магла бачыць крывавыя ногі Распнутага, і паклала палатно на іх. Я ўважліва назіраў, але не заўважыў ніякіх змен ці рухаў у палатку. – На працягу ўсёй падзеі палатно ні на хвіліну не выходзіла з майго поля зроку. Пабожныя таксама ўвесь час трымалі яе ў полі зроку. Любая хітрасць, падман, абман ці нават замена на іншую тканіну абсалютна немагчымыя. Больш за сорок відавочцаў пацвердзілі гэта сваімі прысяжнымі подпісамі. (Спіс сведкаў захоўваецца і сёння ў аўтар.)

11. Погляд на вернікаў у доме « »

Вочы больш чым шасцідзесяці вернікаў у гасцінай і суседнім пакоі нязменным позіткам сочаць за кожным рухам, кожным паваротам, што адбываецца перад невялікім хатнім алтаром. Гэта людзі самых розных прафесій, старэйшыя і маладзейшыя — апошніх нават большасць — жанчыны і мужчыны. Самае нязначнае падазронае паводзіны было б адразу заўважана. Больш за тое, фотаапарат і ўспышка фатографа няспынна тыкалі, а яго камера зафіксавала кожную сцэну падзеі з непахіснай аб'ектыўнасцю. - У цэнтры — маці АЭВ; справа, бліжэй да задняга плана, — майстар-саднік; перад ім — яго сястра; далёка справа — рука студэнткі-педагага; злева, на каленях перад маці, — удава загінулага афіцэра; і зусім спераду, справа ад цэнтра, — дзяўчына з шырокім ілбом, якая перажывала харызматычны досвед. Наколькі мне вядома, 15 з прысутных былі з самога Родальбена, 10 з Пірмазенса, 4 з Фербаха, некалькі з Рытэрсхайма і Кайзерслаутэрна, 2 з Нюрнберга і 4 з Ноймаркта-на-Эльцэрзе.

12. Вялікі момант распятай ага Кахання

Пасля таго, як Благаслаўлёная Дзева асвятліла невялікую лёну тканіну сваім пацалункам, яна сказала АЭВ: «Цяпер, дзіця маё, выкарыстай тканіну, каб злавіць кроў, што цячэ з сэрца майго Сына». Пасля гэтага АЭВ узяла складзеную тканіну ў абодва рукі і, устаўшы, падняла яе высока, каб усе бачылі, у бок, дзе яна бачыла прабітую бок Распятага Збаўцы над Святой Ахвярай. У пакоі запанавала святая цішыня, якую парушала толькі кароткая малітва: «Вітай, О Святая Кроў, прыйдзі і памажы нам і бедным душам». – Мне здавалася, быццам я чую, як нешта вадкае пырскае на распасцёраты ручнік. У той момант я ўбачыла, як на белай тканіне ўтварылася цёмная пляма, якая відавочна павялічвалася. Гэта, як пазней распавяла відзельніца, было пачаткам знака, прадказанага з неба. – Праз некаторы час АEW зноў упала на калені, расклала тканіну і падтрымала яе пад Найсвяцейшы Сакрамэнт, які ўсё яшчэ ляжаў на невялікім хатнім алтары (малюнак). З распасцёртымі рукамі і выпрастанымі пальцамі яна трымала толькі краі палатна на прэрднім краі невялікага алтарнага стала, у той час як большая частка палатна вольна звисала ззаду (малюнак). Відавочна, АЭУ не адважвалася дакранацца да цэнтра палатна з-за глыбокай пашаны да таго, што яна ўжо бачыла, як адтуль з'яўлялася нешта цудоўнае.

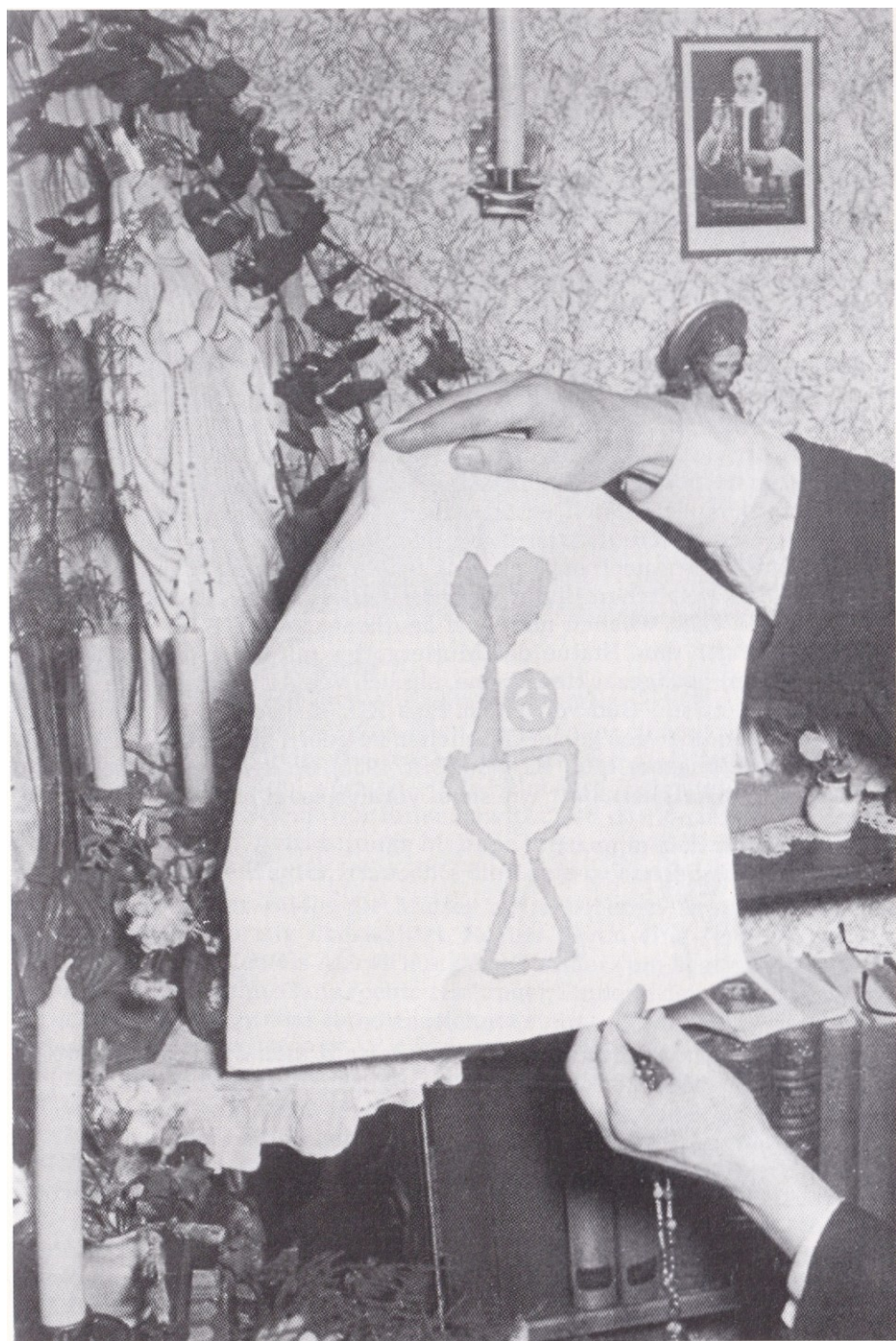
Асноўнай прычынай пераключэння ўвагі відзежлівай з харызматычнага бачання Распятага на Святую Камунію было тое, што прычынная сувязь паміж містычнай падзеяй і Найсвяцейшым Сакрамэнтам — у якім Хрыстос сапраўды і сутнасна прысутнічаў у целе і крыві, і з Яго Эўхарыстычнага Сэрца паток крыві насамрэч разліваўся на палатно — павінна была быць, відавочна, падкрэслівалася.

Гэтую святую сцэну можна назваць «святарскай гадзінай» у жыцці АЭУ. Яна, якая з самых ранняга юнацтва не магла жадаць нічога большага, чым атрымаць дазвол, хаця б раз на гадзіну, быць святаром Госпада — яна заўсёды хацела быць хлопцам, нават калі была дзяўчынкай — была палічана годнай самім Вечным Прычасным Святаром атрымаць нанова Ягоную каштоўную ахвярную кроў з Яго прабітага сэрца, для сябе і для хрысціянства, якое астывала ў сваёй Эўхарыстычнай веры.

13. Бушуе пякельныя сілы; стрэлы праразаюць шэрагі малітоўнікаў

У той самы святы момант, калі над натоўпам, што маліўся, распасцёрліся нябёсы і з'явіліся першыя прыкметы цуду, звонку разгарэлася сапраўднае пекла. Гэта быў сапраўдны аблоў дома. Ніхто з нас не мог выйсці з дому, не рызыкуючы жыццём, каб паклікаць падмацаванне паліцыі. З усіх бакоў на маленькі домік абрынуўся шалёны град камянёў, драўляных дубінак і бутэлек. Злосць раз'юшанай натоўпу перарасла ў шторм і пагражала ўзяць штурмам увесь дом. Усе вокны былі разбітыя, і яны паспрабавалі ўварвацца ў галоўныя дзверы. І ў самы гэты момант, калі я ўбачыў першы след крыві на тканіне, па пакоі з абодвух бакоў прагучалі стрэлы. Нашы напалоханыя таварышы завішчалі ад страху і кінуліся на падлогу (справа на малюнку), каб пазбегнуць куль. Я супакоіў іх словамі: «Не бойцеся; цуд ужо з намi!» – Гэтая зверскасць, учыненая нашымі апанентамі, таксама была зафіксаваная камерай, больш верна і непахісна, чым магла засведчыць любая чалавечая мова. На наступны дзень я паведаміў у паліцыю пра напад, які пагражаў жыццю, але пазней быў вымушаны па строгім загадзе забраць скаргу, – «Мы маем закон, і паводле закона ён павінен памерці» (Ян 19:7); гэта гэтая праўдзівая біблейская выслоўе яшчэ не адменена, нават сёння.

14. На першы погляд на нябеснае знаменне

АЭВ зноў скруціла палатно і варушыла ім туды-сюды ля краю невялікага алтара, быццам хацела чымсьці ў яго акунуць. Аднак яна ўвесь час трымала позірк уверх, дзе бачыла Крывячучае Сэрца Езуса. Я стаяла на каленях зусім побач з ёй і ўбачыла, як цёмная вадкасць выстраліла наперад тонкім струменем і вылілася ў форму, якую я яшчэ не магла выразна разгледзець. Вадкасць (кроў) цякла так моцна, што пакінула выразны след на адваротным баку складзенай тканіны. Ігнаруючы прыродныя законы гравітацыі і руху, кроў цякла па зморшчынах тканіны і працягвалася пад выгнутай часткай. – На што відзежлівая ўзяла тканіну, зноў падняла яе ўверх налева, да Маці Божай, каб пацалаваць. Потым, з пабожнай эмацыяй і адданай любоўю, яна далікатна прыціснула яе да сваёй грудзі. Пасля гэтага АЭВ перадала мне тканіну, якая была яшчэ складзена. Я расклала яе і ўбачыла ўнутры сэрца з свежай крыві, з якога бруіў паток крыві; чашу; і над ёй, нібы лунаючы, большы прычасце, прабітае крыжом. Кроў працягвала паволі сцякаць з краёў проста ў мяне на вачах. Я таксама падумаў, што адчуваю саладкавы пах свежай крыві. Гэты пах я адчуў нашмат выразней праз некалькі тыдняў. – На выяве злева, за кроўю акрапленая палатно, статуя Маці Божай з (даволі няяснай) вельмі зубчатай каронай, падобнай да той, якую бачыў АEW. На правым сцяне — выява Папы Пія XII, які, здаецца, дае сваё вяшчунскае благаслаўненне ўсяму гэтаму падзею. – АЭУ памерла ў дзень пахавання Пія XII (13 кастрычніка 1958 года), калі, як яна і прадказала, «увесь свет звоніў».

15. Уплыў на малітоўную групу « »

Калі я падняла ўверх палатно з цудоўным знакам, яшчэ свежае ад крыві, і паказала яго прысутным, дрыжыкі глыбокага абурэнні прайшлі па костках кожнага і выліліся ў гучны крык. Яны маліліся, хліпалі і плакалі ад незразумелага цуду, які Божая ўсемагутнасць здзейсніла перад іхнімі вачыма ў тую самую гадзіну і якому яны цяпер былі сведкамі на ўласныя вочы. Моцныя маладыя мужчыны не вытрымалі і зарыдалі, як дзеці. Я паспрабаваў супакоіць людзей.

У цэнтры выявы — маці з узнятымі рукамі, перапаўнёная духоўнымі пачуццямі. Справа ад яе — маладая жанчына, на твары якой адлюстроўваецца блажэнны ўнутраны спакой у выніку цуду. На далёкай правай старонцы — малады студэнт, на твары і руках якога бачныя сляды псіхалагічнага шоку.

Неўзабаве пасля здзяйснення цуду ў пакой уварваўся зусім незнаёмы чалавек і прабіўся проста да паласатай тканіны. Я стаў перад ім на абарону. Чалавек кідаў лютыя і з'едлівыя позіркi на святы знак і зрабіў выгляд, што хацеў яго схіпіць. Я ўтрымаў яго і не дазволіў ні дакрануцца да яго, ні сфатаграфавачь. Падобным чынам рука прасунулася праз нападчыненнае акно і намацала ўсялякую, быццам спрабуючы схіпіць плашчаніцу. Я ўспомніў папярэджанне Маці Божай, што нам сапраўды трэба быць напегавымі, бо прыйдуць людзі, якія захочуць забраць у нас плашчаніцу. Пекла і ягоныя вартаўнікі ведалі і адчувалі, якія боскія падзеі адбываліся тут, і былі поўныя рашучасці скрасці і знішчыць яе.

16. У блажэнным бачанні -га нябеснага знака

Вярнуўшыся з экстазу, АЭУ цяпер зямнымі вачыма бачыць цудоўнае знаменне, дадзенае ёй з Неба. Блажэнная, як дзіця, яна глядзіць, паглынутая шчасцем, на свой нябесны дар. Яна не чакала гэтага знака любові і ўсемагутнасці Збаўцы, напісанага крывёю было нечым, чаго яна не чакала; хутчэй, яна ўяўляла сцэну з Плашчаніцы Святой Веранікі. Цяпер жа Ісус дарыў ёй Сваё Сэрца, з якога перапоўненая любоў выліваецца ў чашу і Прэсвятую Ахвяру, сімвалы Святой Ахвяры Эўхарыстыі, — усё напісанае, створанае і адкупленае дарагай Крывёю Ягня Божага. Бо з дзяцінства АЭУ разглядала Святое Ахвяраванне Імшы як самую каштоўную і эфектыўную форму малітвы. - Злева ад падстаўкі чары — адна кропля крыві. Ад правага вугла падстаўкі чары тонкая пацяка крыві цягнецца да краю тканіны. Здаецца, што кроў, якая сцякала з правага боку чары, так моцна сутыкнулася з той, што сцякала з левага боку падстаўкі што яна выпрацавала гэты тонкі, доўгі струмень. (На жаль, на гэтым здымку гэта слаба бачна.) Я зноў сфатаграфавалі святое палатно а 2-й гадзіне ночы. Я зрабіў тое ж самае яшчэ раз каля 4-й гадзіны раніцы. Крывавыя плямы набылі свае канчатковыя абрысы ў раннія гадзіны 2 ліпеня, калі кроў, якая спачатку была свежай, больш высахла.

17. У silent, , пашана

Мы некаторы час маўкліва і з пашанай затрымаліся перад вобразам з крывёю. Потым я паклікаў бацькоў харызматычнай жанчыны, каб яны маглі зблізку ўбачыць цудоўнае знаменне, якое Нябёсы даверылі рукам іх дачкі. Плачучы і спрабуючы прыйсці ў сябе, дарагія бацькі ўпалі на калені перад нябеснай знакавай, з якой сцякала свежая кроў Збаўцы. Потым і астатнім людзям дазволілі падысці і ўшанаваць яе. — Сама Благаслаўная Дзева Марыя ў сваім з'яўленні схіліла калена перад святой знакавай крыві свайго Сына.

З-за вялікай колькасці людзей у пакоі і спякотнай летняй ночы мы былі прамокнутыя потам. Я выйшаў у двор, каб падыхнуць свежага паветра, пакуль АЭУ пераапрааналася ў суседнім пакоі. Праз некаторы час яна зноў з'явілася ў цёмна-сінім плацці, каб далучыцца да нас у малітве. Паводле жадання Найсвяцейшай Дзевы, мы павінны былі правесці ўсю ноч у малітве перад святой рэліквіяй. Мы маліліся на ружанцы, пакуль у крыві акрашаная тканіна ляжала раскладзеная на невялікім хатнім алтары. — Побач з ёй справа была яе сястра А.

18. «Хлеб жыцця» з рукі анёла сяброўцы АEW

Зноў, падчас малітвы на ружанцы, знешні выгляд АEW змяніўся, хоць і не ў такой ступені, як раней. Як яна пазней распавяла, з'явіўся анёл, апрануты ў святара, у доўгім альбе з лёгкім поясам, які трымаў у руках чашу, напоўненую гасціямі.

АЭУ пачала «Канфітэар». Потым, як яна пазней расказала нам, анёл узяў прычасце з чашы, з вялікай пашанай і ўрачыстасцю зрабіў ім знак крыжа і па чарзе падаў «Хлеб жыцця» членам сям'і Wfk і тым, хто заўсёды маліўся з імі на ружанцы, некаторыя з якіх доўгі час не маглі прыняць Камунію.

Менавіта так гэтую форму прычасця назваў сам нябесны пасланнік. —

Сяброўка АEW у гэты час атрымлівала Хлеб Нябесны. АEW

бачыла толькі ззяючага Анёла Грабяніцы і

твару чалавека, які прымаў Камунію, на якім была востра засяроджана яе позірк. Для яе ўсё астатняе адышло на другі план. —

Злева, на маленькім хатнім алтары,

знаходзіцца святая палатно з знакам еўхарыстычнага цуду.

19. Сама АЕВ прымае Хлеб Нябесны з рукі анёла

Пасля таго, як іншыя спачатку прынялі «Хлеб жыцця», АЭВ сама схілілася на калені, склала рукі, падняла галаву, адкрыла рот – высунуўшы язык да ніжняй губы, як дзіця, якое прымае сваю Першую Камунію – і такім чынам прыняла ад

З рукі нябеснага пасланца, якога яна магла бачыць, зыходзіў містычны хлеб Божы.

- За якую асаблівую ласку магла яна маліцца ў той момант? Каб з цяжарнасцю перанесці ўсе цяжасці і незразумелыя выпрабаванні, якія яшчэ чакалі яе наперадзе?

20. Нябесная знака ў ясным відзел

«Усталяваў Гасподзь, блажэнны і міласэрны, вечнае ўспамінанне пра свае цуды» (Пс 110:4). Гэтыя словы з Псалмам мы можам таксама прымяніць да еўхарыстычнага знаку крыві, які блажэннае Нябо праз сваю служанку даслала ў ноч свята Цаляванай Крыві ў 1952 годзе, і які яна зноў паказвае нам тут сваім урачыстым позіркам. Сэрца Святога Бога і Збаўцы таямніча зноў адкрылася ў тую ноч, гэтак жа, як яно аднойчы адкрылася ў цемры цудоўнага сонечнага зацьмення пры прабіцці боку, і пацяклі кроў і вада. Тут Сын Божы праліў Сваю адкупленчую Кроў — Ахвяру і Чашу — у Сваю «кальчу, Свой плашч», каб паказаць, што ў таямніцы Святой Імшы

сапраўды і рэальна прысутнічае, у цэле і крыві, у бажанстве і чалавецтве. У пэўным сэнсе, Крываўпітанка з Р. таксама нагадвае вялікую лёнавую палатку, у якую Дзева Марыя, Маці Журботная, загарнула бездыханнае ахвярнае цела свайго Божлага Сына, і ў якую сам Езус так цудоўна адбіў вобраз свайго ўсяго аблічча, калі ляжаў у гробе — вобраз, які, асабліва ў нашы дні аслабленай веры, мы можам дакладна адкрыць з дапамогай самых сучасных тэхнічных сродкаў. Выява крыві, створаная нябёсамі, ляжыць гарызантальна дакладна ў цэнтры палатна; вертыкальна яна крыху зрушана ўніз і таму сіметрычна размяшчаецца ў агульнай рамцы. Агульная вышыня плямы крыві

складае 27 см і раздзелена напалову верхнім краем чашы. Да ранняй раніцы кроў яшчэ больш высахла, а контуры сталі больш выразнымі, у некаторых месцах нагадваючы кончыкі калючак.

21. У чаканні развітання з Царыцай Нябёсаў

Паводле словаў Маці Божай, дар крывавой сляды меў выканаць галоўную мэту яе візіту. Аднак, бо АЕВ прадбачыла, што развітанне з Найсвяцейшай Паннай будзе для яе вельмі балючым, яна папрасіла, каб гэтая апошняя сустрэча адбылася дома. Гэтае просьба была ўспрынята Маці Божай, і на наступны дзень, у свята Візітацыі, яна адбылася. Гэта была руплівая заклапочанасць АЭУ, каб упрыгожыць невялікі хатні алтар асабліва раскошнымі кветкавымі ўпрыгожаннямі да гэтага развітальнага візіту Царыцы Нябеснай. Яна таксама расставіла вялікую пасудзіну з вадой (бачная за яе рукамі), якую Маці Божая абяцала асвятціць. АЭУ таксама папрасіла нас пакінуць яе адну пасля развітання. - Зноў святая палатка ляжала раскладзенай на маленькім алтары, калі каля 8-й гадзіны вечара мы пачалі маліцца Радасным ружанцам. Некаторыя з вернікаў, якія прыехалі здалёк, ужо мусілі адправіцца ў дарогу яшчэ раніцай. Потым, у сярэдзіне нашых малітваў, АЕВ падняла позірк і пачула здалёк мелодыю «Ave» з Лурда, якая з кастрычніка 1951 года заўсёды прадвяшчала надыход харызматычнай падзеі. Цяпер у апошні раз. – З-за моцнай спёкі ў пакоі плёнка ўжо пачала плавіцца, што бачна на тканіне і на лбе АЭВ. Бліжэй да кульмінацыі развітальнай відзежы плёнка скончылася зусім. Магчыма, так і было задумана, што сцэны найбольш інтымнага духоўнага досведу не страцяць нічога са сваёй асабістай асвечанасці ад раскрыцця для шырокай публікі. На кніжнай паліцы ляжыць сшытак, які павінен быў быць перададзены ёй у відзежы па яе просьбе, каб яна магла адразу дакладна запісаць паведамленні.

22. У блажэнным відзенні Маці Божай

Выява гаворыць сама за сябе. – 3 «Вітай, Марыя», якую спяваюць хоры анёлаў, нябесная мноства святла злілася і адбіваецца на твары відзельніцы. Ці не час прывесці тут выказванне Апосталаў? «Бог, які сказаў: "Хай святло праменіць з цемры" (Быц 1:3), таксама запаліў святло ў нашых сэрцах, што прывяло да святання пазнання славы Божай на твары Ісуса Хрыста. «Але мы носім гэты скарб у гліняных посудзінах, каб пераўзыходзячая сіла была ад Бога, а не ад нас» (2 Кар 4:6–7). Тут далікатны «ранішні свет» хвалы Хрыста ззяе праз зямную постаць чалавечага дзіцяці. – Для гэтых вачэй усё свецкае знікла; у харызматычным святле ласкі яны бачаць, як зыходзіць Каралева Нябёсаў, апранутая ў ззяючы

, белая як снег і зіхатлівая, як святло. «Ніколі, ніколі нельга перадаць уласнымі словамі, якімі ўзнёслымі і прыгожымі з'яўляюцца Святы Бог Ісус Хрыстос, Благаслаўлёная Дзева Марыя і Святыя Анёлы ў відзенні», — прызналася яна мне аднойчы. Гэтыя вочы бачаць нешта бясконца прыгожае і цалкам зачараваныя ім.

Гэты твар не хлусіць, і аб'екты ў фатографа непадкупны. Уражлівая аўтэнтчнасць гэтага вобраза таксама кідае новае святло на звышнатуральную сутнасць знака крыві, якая раскінулася перад ім.

23. Сур'ёзнае пасланне з неба

АЭВ папрасіла маленькі нататнік, каб адразу запісаць словы Благаслаўлёнай Дзевай Марыі. Раней яна прасіла дазволу на з'яўленне на гэтую згоду. У адкрытым нататніку мы можам выразна разгледзець пытанні, якія былі напісаны загадзя, і прапускі паміж імі для адказаў. Разам з добрымі навінамі АЭУ чуе яшчэ больш трывожныя весткі пра далейшыя выпрабаванні, пра неверу людзей і іх пакаранне, і, верагодна, таксама пра свой уласны цяжкі шлях наперадзе. Сум і смутак, выкліканыя гэтым, адлюстроўваюцца на яе твары, і сляза вісіць на яе шчацэ. Яе позірк непахісна ўтароплены на нябесную фігуру, а крыху рассунутыя вусны, здаецца, заікаюцца, складаючы пытанне. Дзева Марыя таксама дала ўказанні адносна будучага лёсу і пакланення святой вопратцы. Кожны год, дзе б яна ні знаходзілася ўрэшце, павінны быць чатыры галоўныя дні пілігрымкі: 1 студзеня, свята Нарачэння Ісуса, у які дзень немаўля Ісус праліў першую

кропек Ягонай адкупленчай крыві за нас. — **2.** 1 красавіка, звычайна падчас Вялікага посту. * **3.** 1 ліпеня, свята Цанотнай Крыві. — **4.** 1 кастрычніка, пачатак Месяца Ружанца.

Падчас гэтага відзення Найсвяцейшая Панна Марыя таксама спусцілася да посудзіны з вадой і асвятліла яе, апусціўшы ў яе руку і зрабіўшы знак крыжа. Яна паабяцала, што гэтай вадой многія хворыя аднойчы будуць ацаленыя.

24. Апошні запіс нябеснага паслання і развітанне. Сярод іншага, гэтае апошняе пасланне ад Маці Божай утрымлівала абяцанне, што праз знак Крывёй Найсвяцейшай аднойчы многія грэшнікі навернуцца, а верныя хворыя будуць ацаленыя. АЭВ таксама атрымала прыватныя, асабістыя пасланні, якія ўтрымлівалі некаторыя горкія праўды. Астатняе яе зямное жыццё ўсё ж праягала праз забытаны хмызняк калючак, што цалкам пацвердзілася. Потым наблізіўся момант развітання; аднак зняць больш не ўдалося, бо плёнка расплавілася і скончылася. Але кожны, хто быў непасрэдным прысутны сведка ведае, што нешта адбывалася ў самых глыбінях душы, якое не варта аскверняць дапытлівым умяшаннем. Дастаткова сказаць наступнае: АEW зноў падняла свой ружаннец і Нябесная ўціснула апошні развітальны пацалунак у маленькі крыжык. Тады АEW сабрала край адзення Царыцы Нябеснай, якое было бачна ёй, і закапалася ў яго тварам, быццам адчайна спрабуючы ўчапіцца за яго. Але нябеснае адзенне ласкі мякка выслізнула з яе рук. АEW назірала за тым, як яна ўзлятала

Царыца Неба позіркам, поўным болю і смутку, і распасцёрла рукі, быццам яе павінны былі забраць. Потым яна знепрытомнела і звалілася на зямлю. — Ці адбывалася тут нешта падобнае таму, што мы чытаем у Евангеллі пра з'яўленне Уваскрослага Марыі Магдалены? «Ісус гукнуў ёй: "Марыя!" Але яна абярнулася і ўхапілася за яго ногі (Мц 28:9). Але Ісус сказаў ёй: «Не чапай Мяне! Бо Яшчэ не ўзышоў да Айца Майго. А ідзі да братоў Маіх і скажы ім: «Я ўзыходжу да Айца Майго» (Ян 20:16–17). Яе сваякі пранеслі АЭУ ў суседні пакой і паклалі яе на канапу, дзе яна ляжала нерухома да ранніх гадзін раніцы, схаваўшы твар у падушцы. — Мабыць, так бывае, калі ў момант смерці душа бачыць Хрыста — і павінна адварнуцца ад Яго, альбо для час пакаяння, але з пэўнай упэўненасцю ўбачыць Яго зноў і назаўсёды — гэта было б Чысця — або назаўсёды адысці з жахлівай пэўнасцю ніколі больш Яго не ўбачыць — і гэта было б Пекла. І менавіта для таго, каб выратаваць людзей ад гэтага, Маці Міласэрнасці, нясучы знак Цаляўгоднай Крыві свайго Сына, Бога, зыйшла ў Даліну Слёз. — «Дык прыйдзі ж, наша Апякунка, звярні сваю міласэрную_ Адварні Свае вочы да нас і пасля гэтых пакут пакажы нам Ісуса, бласлаўлены плод Тваёй улоны, о ласкавая, о пяшчотная, о салодкая Святая Дзева Марыя!

25. Сведкі, якія не хлусяць

На наступны дзень мы сабралі снарады, якія за ноч былі закінутыя праз вокны. Гэта былі камяні розных памераў, кавалкі дрэва, цэглы, бутэльні і да таго падобнае — і так мы несвядома вяртаемся да сумнага пачатку ўсёй гэтай справы. Сакральнай бокам гэтага было тое, што гэты каменны дождж быў накіраваны не проста на нас, а хутчэй на самога Хрыста і Яго Святую Маці, якія зыйшлі ў гэты дом, каб даць знак Сваёй міласэрнасці блуднаму народу.

Нават на ложках ляжалі бруд і камяні. Увесь дом выглядаў так, быццам перажыў начную бамбардзіроўку. Мы прамаўчым пра многія з самых агідных рэчаў, якія нам вядомыя».

Глыбейшы, больш усебаковы погляд змушае нас спытаць: ці была ўся тая падзея тыповым пачаткам барацьбы паміж святлом і цемрай, паміж Царквой Хрыстовай і брамамі пекла, якая разгортвалася на працягу ўсяго наступнага веку, аж да сённяшняга дня, як адкрыта, так і ў таямніцы?

26. Дом сям'і, відаць з вуліцы

Пасля таго, як іх былы дом быў моцна пашкоджаны падчас вайны 1939–1945 гадоў, сям'я фон дер Штрасэ пераехала сюды. Гэты сціплы маленькі дом стаў, такім чынам, 1–2 ліпеня 1952 года месцам рэдкай харызматычнай падзеі, але не менш і месцам праявы пякельнага гневу. З задняга боку дома знаходзіцца пакой, у якім кроў Збаўцы зноў бачна працякла праз амаль дзве тысячы гадоў. Праз гэтыя дзверы і па гэтых прыступках мы выйшлі ўвечары

1 ліпеня мы прыйшлі як мірныя людзі, каб праз некалькі гадзін вярнуцца сюды, пераследаваныя сапраўднай дэманічнай натоўпам. Камяні і кулі ляцелі праз гэтыя вокны ў пакой, дзе з'явілася само неба. – Але хіба не ляцелі камяні і снарады здзеку і нянавісці ў таго ж Ісуса Назарэцкага на Галгофе

ці не ляцелі камяні і снарады здзеку і нянавісці супраць таго самага Ісуса Назарэцкага? І ці не цвікі і ўдары малатка ганчакоў прымусілі пацячы дарагую кроў Збаўцы? «Mysterium pietatis – Mysterium iniquitatis, Таямніца пабожнасці – таямніца беззаконня», тады як сёння (1 Цім 3:16; 2 Фес 2:7)!

27. Кароткі аповед пра апошнія гады « » (AEW)

Пасля вялікага цудоўнага знака Бог абмежаваў зямное жыццё AEW шасцю гадамі і каля трох з паловай месяцаў. Паколькі я сам не мог быць відавочцам ці сведкам на слых у гэты перыяд з-за прымененага да мяне дысцыплінарнага спагнання, мне даводзіцца абмяжоўвацца кароткім, абагульненым апісаннем гэтага этапу жыцця AEW, хоць я і магу абапірацца на блізкіх мне сведкаў, якія любяць праўду.

Перыяд, які пасля гэтага настаў, быў для AEW няспакойным, цяжкім падарожжам з месца ў месца, з краіны ў краіну, з аднаго кантынента на іншы і назад. У Швейцарыі яе на адну ноч з паловай пасадылі ў турму па ілжывых абвінавачваннях, пакуль яе брат не змог звязацца з вышэйшым кіраўніцтвам паліцыі і дамагчыся вызвалення сястры. Што ж, Хрыстос Сам кажа: «Пададуць вас на суды... Лічыцеся з ліку забойцаў... Вы будзеце плакаць і смуткаваць, а свет будзе радавацца» (Мц 10:17; Лк 22:37; Ян 16:20). У аддаленай горнай вёсцы ў усходнім лясістым рэгіёне Баварыі АЭУ правяла свой самы працяглы перыяд у хостэле. І гэты час быў напоўнены фізічнымі і эмацыйнымі пакутамі і горкімі перажываннямі. Яе харызматычны досвед, які быў прызначаны для публікі, скончыўся, але не той, які быў асабістым для яе і яе бліжэйшых сваякоў. Такім чынам, перадусім, вярнулася містычнае перажыванне Мукі Хрыста, ад Аліўнай гары да смерці побач з распятым Збаўцам. Фотаздымак, калісьці таемна зроблены яе сястрой, паказвае АЭВ падчас бічавання. Яе выраз твару, поўны агоніі і скажэння, глыбока кранальна перадае жахлівы боль.

—
Дух Святы дазваляў ёй зазіраць у будучыню, у тым ліку бачыць відзежы будучага Дня Суда, адтэрмінавання якога яна малілася — каб ён, прынамсі, быў змякчаны і скарачаны, і каб астатнія былі збаўлены, каб стаць сведкамі і падтрымаць будучую перамогу Багародзіцы і адраджэнне Царквы. Гэта былі жахлівыя выявы, падобныя да тых, што апісаны ў Кнізе Адкрыцця (Адкр. 6:12–17; 8:7–13; 9:1–12 і г.д.). Яна бачыла «зверу, які паўстае з зямлі» (Адкр. 13:11), і як ён паглынаў цэлыя краіны. Гэтае «паглыннанне народаў», як ёй тлумачылі, пачалося з Венгрыі.

Ёй паказалі відзенне яе ўласнага будучага: што спачатку яна будзе пахавана ў магіле, але не застанеца там надоўга; хутчэй за ўсё, яе хутка экскамунікуюць і яна знойдзе сваё канчатковае прыстанішча на больш працяглы час на ідылічных могілках, у магіле сваіх бацькоў. У апошнія тыдні АЭУ пакутавала ад пастаяннай страты апетыту, што прывяло да агульнага знясілення, хоць ніякага арганічнага захворвання выявіць не ўдалося. Доктар, які пазней выпісаў пасведчанне аб смерці, адкрыта выказаў сваё здзіўленне тым, што не змог выявіць ніякага арганічнага захворвання

і назваў агульную формулу прычынай смерці: «Яна памерла ад сардэчнай недастатковасці». У апошнюю ноч яе сваякі па чарзе дзяжурылі ля яе ложка. АEW заставалася ў прытомнасці да самага канца. Яе сястра М., якая трымала варту, выразна пачула з яе вуснаў апошнія словы: «29 кастрычніка, у той дзень...» — на гэтым яе словы спыніліся. Сястра перапыніла яе, бо лічыла, што ў сваім знясіленым стане АEW можа цяпер сказаць нешта

якую яна не павінна раскрываць. 29 кастрычніка — гэта, фактычна, дата, калі ў 1951 годзе АЭВ перажыла свой першы харызматычны досвед — з'яўленне Маці Божай. Таму, верагодна, АЭВ хацела сказаць нешта, што аднойчы адбудзецца ў гэты дзень. Каля 11-й гадзіны АEW вярнула сваю моцна выпрабаваную, ачышчаную і надзвычай дараваную душу свайму Стваральніку, без смертнага поту, без агоніі смерці.

Яна памерла мірна, амаль незаўважаная сваімі сваякамі, якія доўга чакалі, пакуль АEW зноў пачне дыхаць. Менавіта 13 кастрычніка 1958 года, у гадзіну пахавання Папы Пія XII, усе званы

па ўсім свеце званы білі, як гэта прадказала АЭУ ў 1952 годзе адносна гадзіны сваёй смерці. Бог — Гасподзь часу, і ў Яго мудрым плане ўсё вызначана годам, днём і гадзінай.

«Ісус Хрыстос — той самы ўчора, сёння і назаўсёды» (Гбр 13:8).

V. Апісанне памераў крывавой знакі ў яе частках з « »

Варта адзначыць, што ўвесь крывавы след мае характар разлітай плямы, выглядаючы хутчэй як натуральна разлітая, чым выразна абмежаваная. Таму пры паўторных вымярэннях індывідуальныя вынікі могуць адрознівацца на некалькі міліметраў у залежнасці ад таго, дзе размешчана рулетка па розных увагнутасцях. Акрамя таго, з самага пачатку прыкладалася старанне не расцягваць лён, які быў заплямлены свежай крывёю і ў які Святая Кроў працягвала павольна ўбівацца на працягу некалькіх гадзін.

Сама малая тканіна, як ужо паведамлялася вышэй, мае памер 40 см у даўжыню і шырыню. Гл. ілюстрацыю на старонцы 59. Агульная вышыня плямы крыві ад верхняй вяршыні сэрца да ніжняга краю чашы: 27 см. Вышыня чашы: 13,5 см. Шырыня асновы чашы: 6,5 см. Шырыня верхняга краю чашы: 10,20 см. Шырыня вушка чашы: 3 см.

Даўжыня патоку крыві з левага боку сэрца ў чашу: 6,5 см. Шырыня гэтага патоку крыві пры выхадзе са сэрца: 1 см.

Шырыня таго ж месца, дзе яно ўваходзіць у чашу: 2,5 см. Дыяметр круглай прэсваты: 4 см. Дыяганаль сэрца ад верхняга правага вугла да цэнтра левага: 7,5 см. Дыяганаль сэрца ад верхняга левага вугла да цэнтра правага: 7,5 см. Шырыня сэрца ў цэнтры: 8 см, што ўдвая перавышае дыяметр прэсваты.

Адлегласць ад верхняга левага краю сэрца да верхняга левага краю чашы : 12,5 см. Такая ж адлегласць з правага боку: 13 см.

Спачатку — толькі сухія лічбы, але ў цэлым карціна ўсё ж такі выяўляе эстэтычную гармонію, збалансаваную кампазіцыю і грацыёзную сіметрыю. Такім чынам, крывацёк злева ад Прэсватарства збалансаваны тым, што справа, і абодва ўсталёўваюць сувязь паміж Сэрцам і Чарай.

VI. Спроба матэматычна-геаметрычнага аналізу « » крывавога знака

Выявы ў форме сэрца, чашы і ахвяры, якія нагадваюць кроў, пададзены не з дапамогай ліній, праведзеных лінейкай і цыркулем, а ў свабодных, амаль прыродных формах. Таму ў матэматычным аналізе мы павінны прымяняць той метады, які звычайна выкарыстоўваецца для аб'ектаў у прыродзе.

Напрыклад, структура многіх раслін, а таксама чалавечага цела, заснавана на пэўных матэматычных законах і фігурах, часта на так званым «залатым сячэнні»; аднак контуры прыроднага росту свабодна праходзяць побач з разлічанымі, стылізаванымі лініямі геаметрычных фігур. Мы таксама знаходзім гэтую характарыстыку ў вобразе нашай крыві.

Ідэя матэматычнага даследавання крывацарціны

Гэтая ідэя ўзнікла ўва мне ўжо на наступны дзень пасля падзеі пад уплывам эстэтычна прывабных форм і гарманічнага ўпарадкавання. Калі Бог сапраўды з'яўляецца стваральнікам гэтай з'явы, то Ён мусіў стварыць яе таксама паводле прынцыпаў Сваёй мудрасці і прыгажосці, як кажа псалмапевец: «omnia in sapientia fecisti. «Усяго Ты мудрасцю стварыў» (Пс 103:24). Пазней я абмеркаваў гэтае пытанне з архітэктарам з Галоўнага паштовага ўпраўлення ў Р., якому я абавязаны многімі каштоўнымі прапановамі. Далейшае — гэта ўсяго толькі спроба геаметрычнага аналізу, які можна правесці на аснове школьных ведаў у галіне матэматыкі. Мы складзём наступную геаметрычную схему: **1. Круг вакол усёй крывавой плямы з двума ўпісанымі роўнабаковымі трохвугольнікамі і пунктам перасячэння ў цэнтры гасціі.** Спачатку мы праводзім круг вакол крывавой плямы на ўсю яе вышыню. Мы абазначаем два дыяметры, якія праходзяць злева направа і зверху ўніз, як АВ і CD, кожны даўжынёй 27 см з радыусам 13,50 см. Цэнтральная кропка М знаходзіцца дакладна ў сярэдзіне верхняга краю чашы, над кропляй крыві, што звісае.

Пачынаючы з D, мы спачатку адзначаем радыус R (18,50 см) на акружнасці злева і справа; гэта дае нам пункты перасячэння E і F. — Цяпер мы злучаем E з F, F з C і C з E. Гэта дае нам першы роўнабаковы трохвугольнік EFC, упісаны ў акружнасць, з **бокам даўжынёй a = 23,50 см.** Затым ад C адзначаем радыус r: 13,50 см уздоўж абваду налева і направа, і

атрымліваем кропкі перасячэння G і H. Злучаем G з H, H з D і G з D. Гэта дае нам другі роўнабаковы трохвугольнік GHD, упісаны ў акружнасць, з тым жа **бокам даўжынёй a = 23,50 см.** Два роўнабаковыя трохвугольнікі, зрушаныя адносна адна адной, утвараюць шасціканцовую зорку; або, калі злучыць шэсць вяршынь DFHCGED, — шасцівугольнік з бакавой даўжынёй b = 13,50 см, г.зн. зноў

=г. У шасці вяршынях кропкі перасячэння JKLM'NO ўтвараюць яшчэ шэсць меншых роўнабаковых трохвугольнікаў з агульным бокам c = 7,80 см. Гэты памер таксама праходзіць праз увесь крывавы сімвал. Акрамя таго, мы злучаем N з M, утвараючы ромб MLM,N. Унутры яго мы праводзім дзве дыяганалі M—M і L—N. Іх перасячэнне, P, вызначае цэнтр крывавой гаспадыні з дыяметрам 4 см = d. **2. «Залатое сячэнне»,**

Гэта адносіцца да эстэтычнай, ідэальнай кампазіцыі і найбольш прыемнай структуры мастацкага партрэта, а таксама чалавечай фігуры, у якой Залатое сячэнне знаходзіцца на ніжнім краі рабрынай клеткі.

Геаметрычная формула такая: меншая частка роўная да большай часткі, як большая частка да цэлага. Прымяненне да чалавечай фігуры

: суадносіны паміж адлегласцю ад вяршыні галавы да грудной клеткі і адлегласцю ад падэшвы да грудной клеткі такія ж, як і паміж адлегласцю ад падэшвы да грудной клеткі і адлегласцю ад падэшвы да вяршыні галавы. У лічбах гэта выглядае так: $5:8 = 8:13$.

Каб знайсці Залатое сячэнне, мы праводзім перпендыкуляр з цэнтра галавы, Р, улева на дыяметр C—D і атрымліваем пункт перасячэння Р'. Сегмент Р'—С (=10,20 см) цяпер знаходзіцца ў тым жа суадносіне да сегмента Р'—D = 16,80 см, як сегмент Р'—D : 16,80 см знаходзіцца да агульнага сегмента C—D : 27 см.

Праз спрашчэнне на 4 і 5 атрымліваем раўнанне: $ffi : *S$

такім чынам, Р — гэта так званы пункт Залатога сячэння ў агульным выглядзе Знака Святой Крыві. Мы пазначаем Р'—С (=10,20 см) як «Залаты сегмент» і абазначаем яго літарай е.

«Лінія залатога сячэння» праходзіць ад Р' направа праз Р, цэнтр Ахвяры Крыві. Гэта аказваецца адпраўной кропкай і эскізам для ўсяго Знака Крыві. Мы зноў знаходзім «Залатую лінію» даўжынёй 10,20 см у шырыні верхняга краю чашы K'—K' і ў глыбіні кубка чашы M—R:'/" е: 5,10 см.

Рысуючы выснову, можна сказаць: упарадкаваны і эстэтычна прыемны стандарт праходзіць праз структуру і кампазіцыю ўсяго вобраза крыві, надаючы яму класічную прыгажосць і гармонію. Цэнтр формы прэснага хлеба супадае з сістэмай адзінак і троек (лініі круга і трохвугольніка), а таксама з залатым сячэннем. Лініі сілы сходзяцца да цэнтра прасвятлення амаль з усіх напрамкаў, або, дакладней, усе разыходзяцца ад яго. Такім чынам, форма прасвятлення выступае як крыніца і канчатковая кропка ўсіх іншых форм і аб'ектаў.

3. Прамавугольнік з папярочным сячэннем у форме Гаспадара – Малюнак

с. 61

Калі павярнуць увесь малюнак прыкладна на 30 градусаў направа, вока прыцягвае прамавугольнік EDHC. У гэтым прамавугольніку фігура ў форме прычасця знаходзіцца ў цэнтры паміж дзвюма доўгімі бокамі DH і Ec (кожны

= 23,3 см) і, з іншага боку, у кропцы, дзе папярочная лінія NL перасякае дыяганаль MM' – папярочная лінія NL дзеліць прамавугольнік на дзве няроўныя часткі, з якіх верхняя частка NLHC складае адну трэць (7,8 см), а ніжняя частка NLDE – дзве траціны (= 15,5 см) ад усяго чатырохвугольніка. Гэтае падзел, у сваю чаргу, адпавядае прынцыпу залатога сячэння:

#ä : *ffi Гэта вынікае з дзялення на 2 і 3: $ffi : ffi$

Калі працягнуць дыяганаль MM' уверх да A' і ўніз да Z, мы атрымаем вялікі крыж унутры чатырохвугольніка EDHC. У кропцы перасячэння гэтага крыжа зноў знаходзіцца выява Крываўскай Ахвяры як цэнтр усяго прасторы. Можна ўявіць сабе планіметрыю царквы з асобна стаячым алтаром, у якім знаходзіцца табернакул з Эухарыстычнай Ахвярай (пар. прыкладна з царквой у Фёрцайнхайліген)

4. Два геаметрычна разлічаныя стылізаваныя чары ў знаку Крыві –

гл. выяву на с. 60. Мы апускаем з пункта М паўкола з радыусам r «залатога сячэння»: $1/2$ ад $10,20$ см : $5,1$ см. На ніжняй асноўнай лініі мы адзначаем шырыню асновы чашы: $6,5$ см і атрымліваем пункты S і T. (D знаходзіцца пасярэдзіне паміж імі). Затым мы адзначаем M ад S да M, але працягваем злучальную лінію толькі да пункта перасячэння R' з паўколам вакол M. Гэтак жа адзначаем M ад T і працягваем злучальную лінію толькі да пункта перасячэння R' з паўколам вакол M. Атрыманая геаметрычная фігура ўтварае стылізаваны келіх (мерны келіх) вышынёй $13,50$ см (: r) і

чаша кубка, верхні край якой мае памер $10,20$ см (: залатое сячэнне), а глыбіня — $5,10$ см (: палова залатога сячэння). Ручка чашы R'–R': $2,50$ см. Цяпер мы рухаемся ўверх і ад пункта С апускаем паўкола з радыусам e : $10,20$ см (залатое сячэнне). Яно перасякае верхнюю асноўную лінію ў пунктах U і V; унізе яно сустракае залатое сячэнне ў пункце P'. Атрыманы паўкруг утварае чашу з дыяметрам у верхняй частцы (U–V) роўным $2 \cdot e$, г.зн. $2 \cdot 10,2$ см, : $20,4$ см. – На ніжняй асноўнай лініі адзначаем e : $10,2$ см злева і справа ад D так, каб D знаходзіўся ў цэнтры. Няхай дзвюма канцавымі кропкамі будуць X і Y. Ад X праводзім да C уверсе, але злучальную лінію праводзім толькі да кропкі перасячэння P' з паўколам вакол C. Падобным чынам ад Y праводзім да C, але падаўжаем злучальную лінію толькі да кропкі перасячэння P, якая таксама з'яўляецца цэнтрам Крывавай Ахвяры.

Утвораная такім чынам геаметрычная фігура ўяўляе сабой стылізаваны чару, так званы «прычасны келіх», агульнай вышынёй 27 см, пры гэтым глыбіня чары складае $10,20$ см (залатое сячэнне), а ножка келіха D–P' — 17 см (большы сегмент залатога сячэння). Ручка келіха P'–P мае шырыню 4 см, г.зн.: дыяметр Прэсватар. Верхні край чашы U–V: $20,40$ см: два разы золатае сячэнне. Агульны выгляд як натуралістычнага адлюстравання крыві, так і геаметрычна-стылізаванага ўвасаблення выяўляе добра прадуманую структуру і прыемную кампазіцыю, якая адпавядае класічнаму эстэтычнаму норму золатага сячэння. Ці магло гэта быць створана духам хаосу, як сцвярджалася ў супрацьлеглым абвінавачванні? Ці ж гэта, у рэшце рэшт, задумана і створана «Божай мудрасцю, якая з'яўляецца майстрам усяго і ўсё прыгожа ўладкоўвае»? «Умелец усяго, і ўсё ўладкоўвае прыемна» (Мудр. 7:21; 8:1)? VII.

«Крываваы знак» у P. і царкоўны трыбунал: як ужо адзначалася, рэакцыя Царквы на падзеі ў P. у той час была даволі негатыўнай. Можна было б усё яшчэ

усё яшчэ можна спытаць, ці дайшлі сапраўдныя паведамленні да найвышэйшых царкоўных уладаў таго часу і як яны насамрэч адрэагавалі. Але пакінем усё гэта пакуль убаку і спытаем: ці не адбылося абсалютна нічога пазітыўнага з боку найвышэйшых царкоўных уладаў у дачыненні да справы крывавага знаку з P.?

Ці была гэта выпадковасць — якой не існуе — ці ўнутранае натхненне Духа Святога, нябачнага, але галоўнага правадніка Царквы Хрыстовай, калі Папа Ян XXIII 30 чэрвеня 1960 года — гэта значыць праз восем гадоў — напярэдадні свята Цароўнае Крыві апублікаваў Апостальскі ліст: «Аб пакланенні Дарогай Крывёю Ісуса Хрыста», у якім ён заклікае хрысціянства ўзрасціць сваё пакланенне Дарогай Крывёю Збаўцы? Пры гэтым ён нагадаў, што яго папярэднік, Пій IX, у 1849 годзе, выконваючы абяцанне, пашырыў літургічнае шанаванне Крывёй Божай на ўсю Царкву; акрамя таго, што Пій XI, з нагоды 19-га сотгоддзя (1933) адкуплення чалавецтва, Пій XI узвысіў ушанаванне Крывёй Божай да свята першага класа, «каб ушанаванне Крывёй Божай магло быць энергічна прасоўвана, і каб плады гэтай Боскай Крыві маглі яшчэ больш багата спаточыць на чалавецтва»».

Раней, 3 сакавіка 1960 года, Ян XXIII асабіста надаў найвышэйшае царкоўнае адабрэнне Літаніі Пралітай Крыві, якая да таго часу дазвалялася толькі для прыватнага ўжывання. - У папскай грамаце таксама падкрэсліваюцца харызматычныя аб'яўленні Святога Духа святой Маргарыце Алакок і намаганні благаславёнага айца Каспара дэ Буфала ў дачыненні да набажэнства Найсвяцейшаму Сэрцу Езуса, што, у сваю чаргу, значна спрыяла распаўсюджванню набажэнства да Пралітай- і ўвядзенню яе літургічнага святкавання.

Усё гэта гучыць, як мінімум, як ускосная спасылка на харызматычныя падзеі, звязаныя з Прагнай Крывёю Збаўцы на нямецкіх землях, і пацвярджае здагадку, што пазітыўныя сведчанні пра гэта ўсё ж трапілі ў рукі Вікарыя Хрыста.

«І будзе кроў знакам вам на дамах, дзе вы жывяце. Кроў будзе знакам вам на дамах, дзе вы жывяце» (Вых 12:13). Няўжо Святы Дух, які натхніў Біблію, імкнецца тут указаць на духоўную сувязь паміж сімвалічнай ахвярай крывёю на алтарных слупах дамоў, дзе жылі верныя ізраільцяне, і сапраўднай жрацкая кроў «Ісуса Хрыста, беззаганнага і бездакорнага Ягняці» (1 Пятра 1:9), якая была праліта ў дамах веруючых хрысціян? –

Ці павінна спачатку праліцца кроў мучанікаў, перш чым кроў Хрыста аднавіць сваю значнасць?

Літанія да Святой і Цэннай Крыві

Найсвяцейшая Тройца, адзін Гасподзь і Бог. У імя Святога Бога † Айца, і Сына, і Духа Святога. **Амэн.**

В. Святы і Усемагутны Божа, наш Айцец, Ты, які стварыў неба і зямлю, усё бачнае і нябачнае,

А. мы маем навагу прасіць у Цябе: змілуйся над намі, пачуй нас, асвяці нас і абарані нас.

В. Святы Божа, Ісусе Хрысте, Адзінародны Сыне жывога Бога, **А. маем навагу, змілуйся нас і збаў нас.**

В. Божа, Духа Святога, адзінага з Айцом і Сынам,

А. мы молімся Табе, змілуйся над намі, прасвятлі і накіруй нас

В. Святая Тройца, Адзіны Святы Божа, Ты — супакой, Дарога, любоў, мудрасць, праўда, уваскрасенне, святло і жыццё,

А. мы молімся Табе, памілуй нас і пануй над намі;

(Гэтыя малітвы можна чытаць па чарзе)

Святая Кроў Хрыста, Сына Адзінароднага Вечнага Айца; Святая Кроў Хрыста, Новага і Вечнага Запавету;

Святы Ісусе Хрысте, дзеля душ, якія не могуць быць адкупленыя, Ты праліў кроў на Аліўнай гары; Святая Кроў Хрыста, пралітая падчас бічавання;

Пралітая падчас Увенчання Цярновым Вянком;

Святая Кроў Хрыста, якая выцякла з Найсвяцейшага Сэрца на Крыжы;

Святая Кроў Хрыста, прысутная ў Сакрамэнце Алтара;

Святая Кроў Хрыста, напой і ачышчэнне душ; Святая

Кроў Хрыста, пераможца ўсіх дэманаў; Святая Кроў

Хрыста, супакой і радасць усіх сэрцаў;

Святая Кроў Хрыстова, збаўленне хворых і паміраючых;

Святая Кроў Хрыстова, вызваленне бедных душ з чысца;

А. Мы маем Цябе, вызвалі нас;

В. Святы Гасподзь і Бог, Ісусе Хрысте, наш Князь і Збаўца, Ты адпускаеш грахі свету,

А. мы ўпрошваем Цябе, памілуй нас і выслухай нас.

В. Святы Госпадзе і Божа, Ісусе Хрысте, наш Князь і Збаўца, Ты адпускаеш грахі свету,

А. Умальваем Цябе, змілуйся над намі і памілуй нас.

В. Святы Гасподзь і Бог, Ісусе Хрысте, наш Князь і Збаўца, Ты адпускаеш грахі свету,

А. Малім Цябе, змілуйся над намі; дай нам Сваю мір, сілу і любоў.

А. Святы Усемагутны Божа, наш Айцец у Нябёсах, мы хвалім Цябе, праслаўляем Цябе, пакланяемся Табе і дзякуем Табе. Тваё Святое Валадарства ўжо сярод нас.

Святы Ісусе Хрысте, ачысці нас ад грахоў праз Твае святыя раны і Тваю святую, дарагую Кроў, каб мы маглі выканаць Тваю волю і стаць святымі.

Дзякуем Табе за Тваё збаўленне. **Амэн.**

Ойча наш...

Славім Цябе,

Святая Дзева Марыя...

† *Ушаноўваем Цябе, ...*

Разважанні пра Крывёю Праўдзівую падчас прычасця

«Хто есць Маё цела і п'е Маю кроў, мае жыццё вечнае, і Я ўваскрашу яго ў апошні дзень» (Ян 6,54).

«Кожны раз, калі вы есце гэты хлеб і п'яце гэтую чашу, вы абвяшчаеце смерць Пана, пакуль Ён не прыйдзе» (1 Кар 11:26).

«Якая цудоўная пераходзіць з гэтага свету да Бога, зноў узнікнуць у Ім. Я прагну таго хлеба Божага, якім ёсць плоць Ісуса Хрыста; і як напой прагну Ягонай Цаляўлонай Крыві, якая ёсць неўміручая любоў» (Св. Ігнацый Антыяхійскі).

«Як вінаградная лоза, я нясу салодкія, духмяныя плады; і мае кветкі нясучь слаўныя, знатныя плады» (Экл 24:17). Пладамі вінаграднай лозы, то-бок Найсвяцейшай Дзеvy Марыі, з'яўляюцца вінаград і віно, якое з'яўляецца Целам і Крывёю Хрыста. Вытанчанае віно, атрыманае з кветкі вінаграднай лозы, — гэта Кроў Хрыста, народжаная з Найсвяцейшай Дзеvy (Св. Альберт Вялікі).

«Прыйдзі, о прыйдзі, Цела, палаючы вугаль майго Збаўцы, ачысці мае вусны, запалі мяне любоўю, якая аддала Цябе на смерць.

Прыйдзі, о Крывё, пралітая з любові; цякні ў сэрца маё, о паток полымя! О Збаўца, вось Цела Тваё, само Цела, прабітае ранами. Я злучаюся з усімі ранами Тваімі; праз іх выцекла ўся Крывё Твая за мяне" (Бусэ).

«Як ежа і пітво для цела, так святло праўды і славы і паток любові для душы; і ў Хрысце Яго чалавечае цела адпавядае дакладна ззячучаму адзенню славы, у якое Ён апрануты ў сваёй боскай прыродзе, а Яго чалавечая кроў — патоку жыцця і любові, які бруіць з Яго боскага Сэрца. Такім чынам, праз прычасце Яго плоці мы прасвятляемся святлом вечнай праўды, перамяняемся і пераўтвараемся ў Яго славе; а ў Яго крыві — паток вечнага жыцця і боскай любові — уліваецца ў нашы сэрцы. Праз боскую сілу, што жыве ў целе Госпада, мы перамяняемся ў нашых душах паводле вобраза Ягонай боскай славы, а ў нашых целах — паводле вобраза Ягонага ўласнага перамяненага

цела, гэтаксама як праз сілу Духа Святога, што цячэ ў Яго крыві, наша душа і наша цела напаўняюцца нетленным жыццём Божым».

1 ліпеня

ІХ. Свята Цароўнае Крыві Госпада нашага і Бога Ісуса Хрыста

1-га класа – чырвоны

Свята Крыжовай Крыві — гэта свята адкуплення, за якое мы ніколі не зможам дастаткова падзякаваць. У вадзе і крыві, што выцеклі з боку Распнутага, людзі заўсёды бачылі богаадамны паток жыцця, які, сцякаючы з Крыжа праз Касцёл у Хросце і Эўхарыстыі, дасягае кожнага для ачышчэння, асвятчэння і найцеснейшага з'яднання з Хрыстом.

Але нас таксама нагадваюць пра ахвярную кроў, якую Першасвятар, Ісус Хрыстос, праліў бацьку нябеснаму ў адкупленне за грахоў свету. Камуніённы верш заклікае нас, сілай Крыві Хрыстовай, якую мы прымаем у цэлебрацыі Імшы як заруку адкуплення, быць гатовымі да Яго прышэсця ў канцы часоў. Усе мы пакліканы даказаць на працягу ўсяго нашага жыцця, што Крывёю Хрыстовай не праліта дарэмна».

Антыфон уступнай імшы з Адкрыцця 5:9–10

Гасподзі, Ты адкупіў нас Крывёю Тваёю з кожнага роду і языка, племяў і народаў, і зрабілі нас цаарствам для Бога нашага.

Псалом 88: Я буду спяваць пра міласэрнасць Пана на векі вечныя; вуснамі маімі буду абвяшчаць Тваю вернасць з пакалення ў пакаленне.
Мы шануем Усемагутнага Святога Тройца: Айца, Сына і Духа Святога. Слава...

Малітва дня

Усемагутны і вечны Божа, Ты паставіў Свайго адзінароднага Сына Збаўцам свету і абраў прымірыцця з намі праз Ягоную кроў; таму благаславі, прасім Цябе, каб мы маглі ўрачыста ўшанаваць цану нашага збаўлення і, праз Яго сілу, быць абароненымі ад злых гэтага зямнога жыцця, каб мы маглі вечна радавацца Яго пладзі на нябёсах: праз Яго, Святога Бога, Ісуса Хрыста, нашага Караля і Збаўцу.

Чытанне з Паслання святога Апостала Паўла да Габрэяў. Браты! Хрыстос з'явіўся як Вялікі Святар будучых [нябесных] дабраславенняў.

з Паслання святога Апостала Паўла да Габрэяў. Браты! Хрыстос з'явіўся як Вярхоўны Святар будучых [нябесных] дабраславенняў. Ён увайшоў у неба, у вельмі вышэйшае і дасканалейшае шатро, не зробленыя рукамі, гэта значыць не з гэтага свету, не з крывёю казлоў і цялят, а са Сваёй крывёю, адзін раз і назаўсёды ў Святыню над святынямі, і гэтым здабыў вечнае адкупленне. Бо калі кроў казлоў і быкоў і попел з ягнячай крывёй, калі апырскваюць аскверненых, асвятляюць іх, каб яны былі ачышчаны ў плоці, то ці не значна больш кроў Хрыста, Які праз Духа Святога прынёс Сябе Богу ў беззаганную ахвяру, ачысціць нашы сумленні ад мёртвых учынкаў [грахоў], каб мы служылі жывому Богу? Таму ён і ёсць Пасярэднік Новага Запавету, каб праз Яго смерць, якую Ён прыняў дзеля адкуплення грахоў, учыненых пад першым заповітам, пакліканыя атрымалі абяцаную вечную спадчыну ў Хрысце Ісусе, Госпадзе нашым.

Градуал – 1 Ян. 5:6; 7–8

Гэта Ён, Ісус Хрыстос, які прыйшоў праз ваду і кроў — не толькі праз ваду, але праз ваду і кроў. Ёсць тры, якія сведчаць на небе: Айцец, Слова і Дух Святы; і гэтыя тры — адно. І ёсць тры, якія сведчаць на зямлі: Дух, вада і кроў; і гэтыя тры — адно.

Алелелюя, алелелюя.

Алелелюя, алелелюя. **В.** Калі мы прымаем сведчанне чалавека, сведчанне Божае яшчэ большае. Алялюя.

У ахвярных імшах

Падчас Папярэдняга посту і Вялікага посту
Замест верша песні «Алелелюя» пасля Градуала ідзе
Тракт: Эф 1:6–8; Рым 3:24–25

Бог з'явіў нам Сваю ласку ў Сыне Сваім, узлюбленым; у Ім мы маем адкупленне праз Кроў Ягоную: **Р.** Прабачэнне грахоў дзякуючы багаццю ласкі Ягонай, якой Ён шчодро абдарыў нас. Мы апраўданы бясплатна ласкаю Ягонай праз адкупленне, якое ёсць у Хрысце Езусе. **В.** Бог прадставіў Яго ў Ягонай крыві як ахвяру прымірэння, [якая] дзейнічае праз веру.

Падчас Вялікадняга перыяду

Замест паступовых і вершаў «Алелелюя» спяваюцца наступныя антыфоны:
Першы верш алелелюі Адкрыццё 5:9 Алелелюя, алелелюя. **В.** Ты варты, о Госпадзе, узяць скрутак і адкрыць яго пячаткі; бо Ты быў забіты і Тваёй крывёю адкупіў нас для Бога.

Другі верш аллелюі – Вых 12:13

Аллелюя. Р. Кроў будзе для вас знакам: калі я ўбачу кроў, я пройду міма вас, і пошасць, што прыносіць знішчэнне, не спасцігне вас. Аллелюя.

Да ўваходнага спеву дадаюцца два «Аллелюі», да аферы — адзін «Аллелюя», а да прычасця — адзін «Аллелюя».

Евангелле: Ян 19:30–35

Паводле Яна. У той час, калі Ісус, узяўшы воцат, сказаў: «Здзейснілася!» Потым, схіліўшы галаву, аддаў духа. Каб целы не заставаліся на крыжы ў суботу, іудзеі папрасілі Пілата, каб зламаць ім ногі і зняць целы. (Бо быў дзень падрыхтоўкі, і тая субота была днём вялікім.) Таму салдаты прыйшлі і зламалі ногі першаму і другому, што былі ўкрыжаваныя з ім. Але, прыйшоўшы да Ісуса, яны ўбачылі, што ён ужо быў мёртвы; таму яны не зламалі Яго ног, але адзін з салдат прабіў Яго бок кап'ём, і адразу выйшла кроў і вада. Той, хто бачыў гэта [Ян], сведчыць пра гэта, і сведчанне ягонае праўдзівае. Сімвал веры

Аферэрыны антыфон – 1 Кар 10:16

Хіба чаща благаслаўлення, якую мы благаслаўляем, не з'яўляецца супольнасцю крыві Хрыстовай? І хіба хлеб, які мы ламаем, не з'яўляецца супольнасцю Цела Пана? Псалом 115

Малітва над ахвярамі

Мы молімся, каб праз гэтыя боскія таямніцы мы маглі наблізіцца да Ісуса, Пасярэдніка Новага Завету, і на Вашым алтары, о, Гасподзь збройных, абнавіць апырскванне крывёю, якая красамоўней за кроў Авеля, што клікала ў неба не на адкупленне, а на помсту: праз Яго, Госпада нашага Ісуса Хрыста.

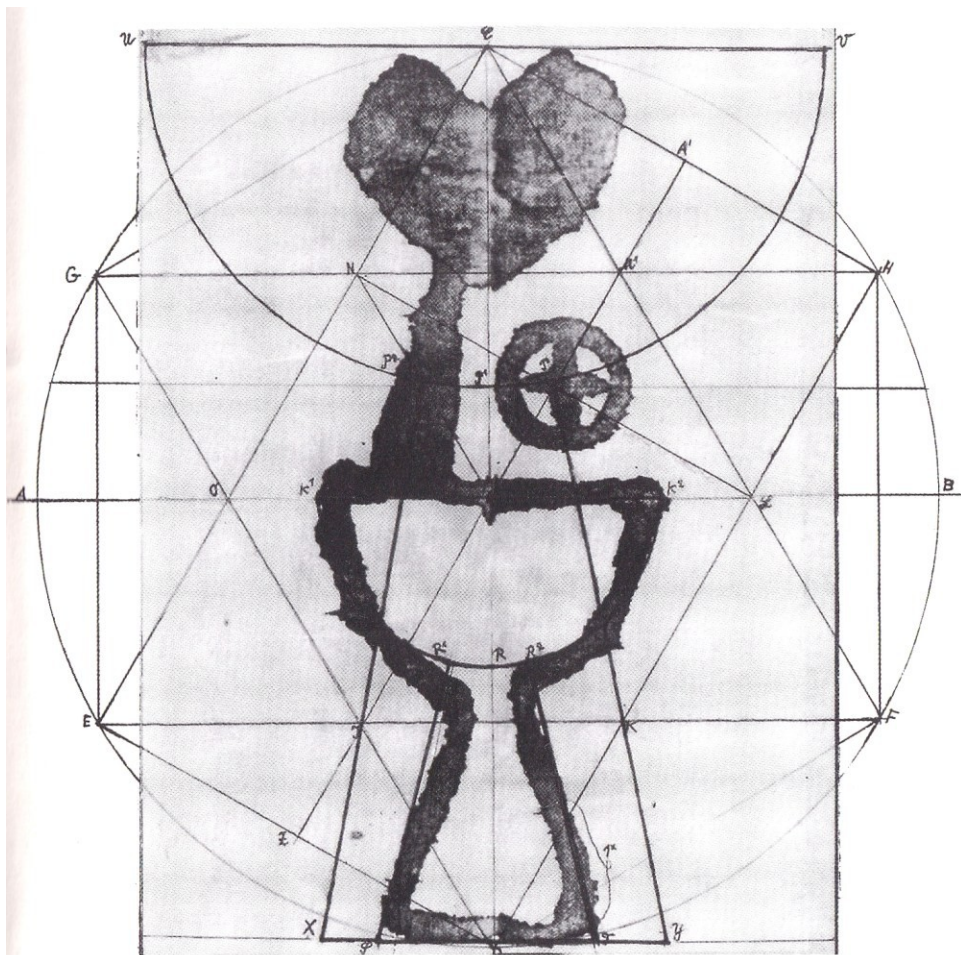
Прэфацыя Святога Крыжа

Антыфон на Камунію

Хрыстос аднойчы ахвяраваў сябе, каб зняць грахі многіх; пры другім прышсці ён не будзе мець справы з грахом: ён з'явіцца для збаўлення тых, хто чакае яго.

Малітва пасля Прычасця

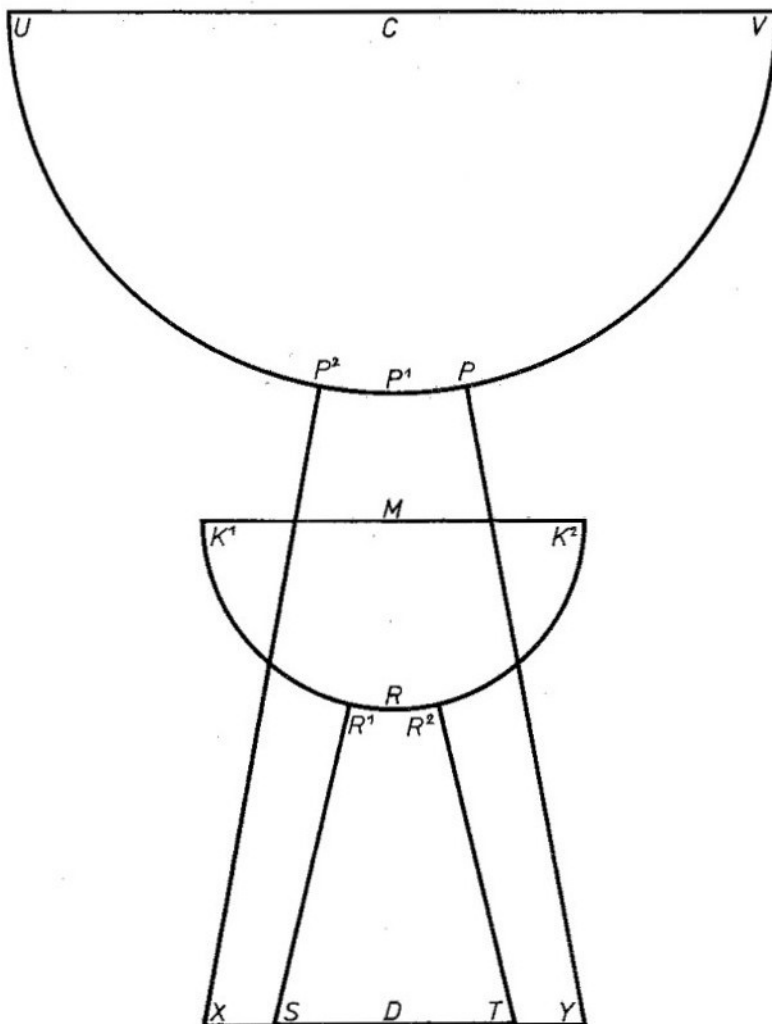
Спадару, прынятыя да святога стала, мы з радасцю чэрпаем ваду з крыніц Збаўцы; цяпер мы молімся: няхай Яго Кроў стане для нас крыніцай, што цячэ ў жыццё вечнае, праз Святога Госпада нашага і Бога, Ісуса Хрыста, які жыве і валадарыць з Табою ў аднасці Духа Святога, Божа Святы, ад вечнасці да вечнасці. **Амэн.**

X' 1. Блізкае плана Сімвала Крыві з геаметрычнымі адзнакамі А–В. Дыяметр кола, нанесенага вакол Сімвала Крыві: 27 см. Радыус М–А: 13,50 см. – Агульны памер Сімвала Крыві: 27 см. Вышыня чашы: ,/. ад агульнай вышыні: 13,50 см. Ад вяршыні сэрца да верхняга краю чашы: 13,50 см. К–К: Шырыня краю чашы: 10,20 см (= Залатое сячэнне). S–T: Шырыня асновы чашы: 6,50 см. - Дыяметр галоўнай часткі: + ср. S-T-H.-K,- B'-S: Форма малой стылізаванай чашкі. X-Y-P-V-U-P"-X: Форма вялікай стылізаванай чашкі.

1' Гэты ўчастак быў выразаны для даследавання слядоў крыві. Інстытут судова-медыцынскай экспертызы, Універсітэт, 8 і 12 лістапада 1953 г. Вынік:

«Наяўнасць чалавечага пратэіну, хутчэй за ўсё, крыві. Група крыві 0 або адсутнасць антыгенаў групы крыві». Арыгінал справаздачы захоўваецца ў аўтара.

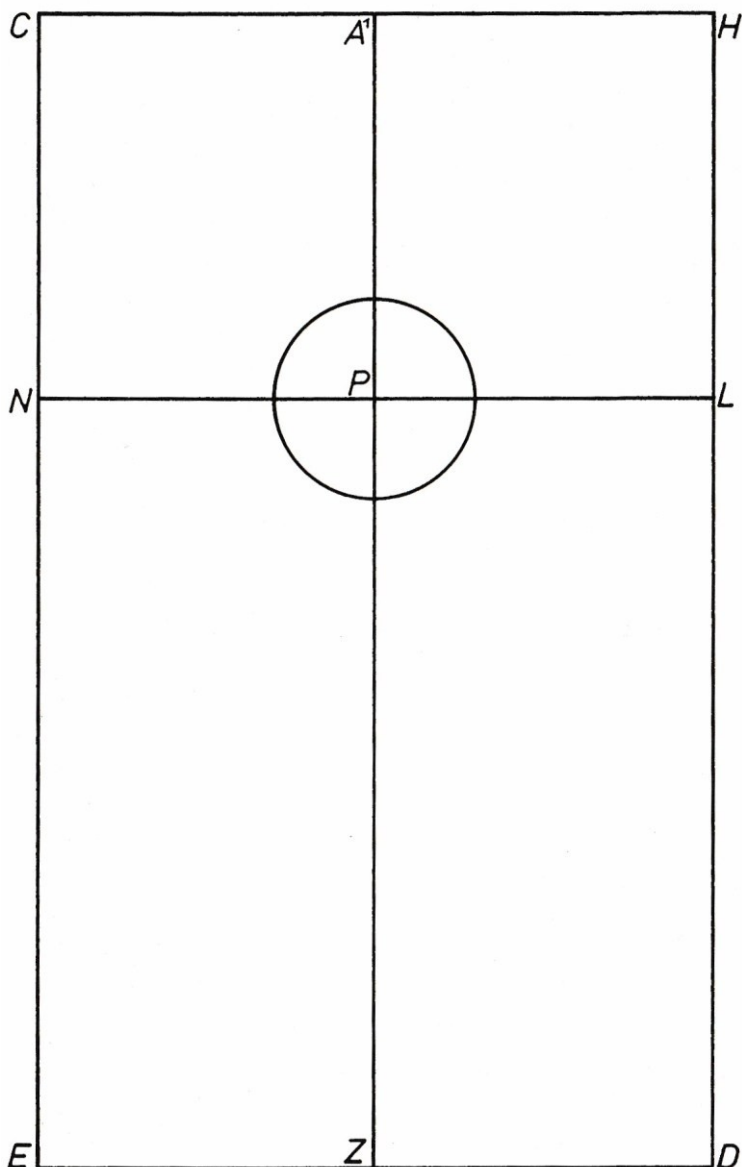
Х, 2. Дзве геаметрычна разлічаныя стылізаваныя формы чары:

Малая чара (чара для імшы)

Агульная вышыня D-M: 13,5 см; Верхні край чашы K¹-K²: 10,2 см; Аснова чашы S-T: 6,5 см; Глыбіня чашы M-FI: 5,1 см; Ручка чашы B¹-R²: 2,5 см; Вышыня асновы чашы D-B: 8,5 см.

Вялікі чара (для прычасця)

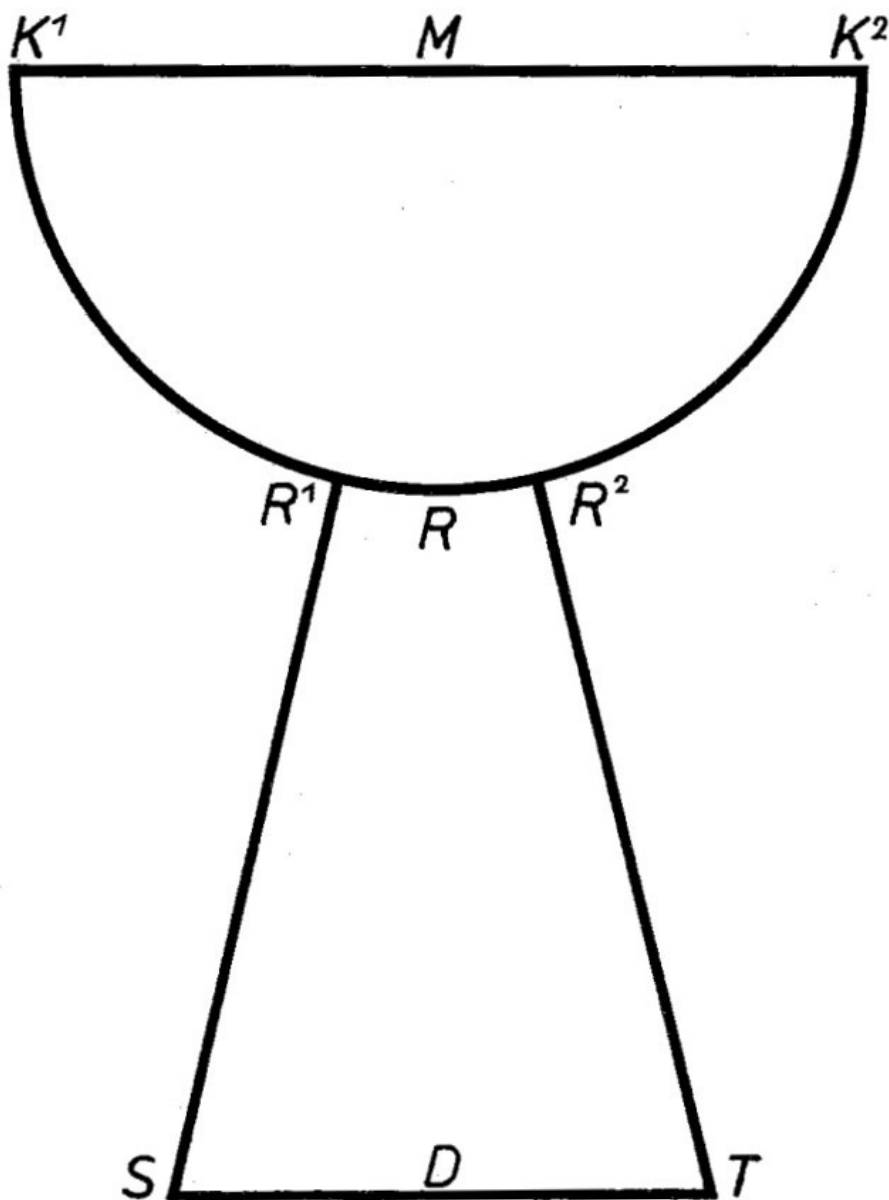
Агульная вышыня O-C: 27 см; верхні край чашы U-V: 20,4 см; аснова чашы X-Y: 10,2 см; глыбіня чашы P¹-C: 10,2 см; ручка чашы P¹-P: 4 см (дыяметр гасціі); Вышыня ножкі чашы D-P¹: 16,8 см.

Х, 3, План сакрыстыі

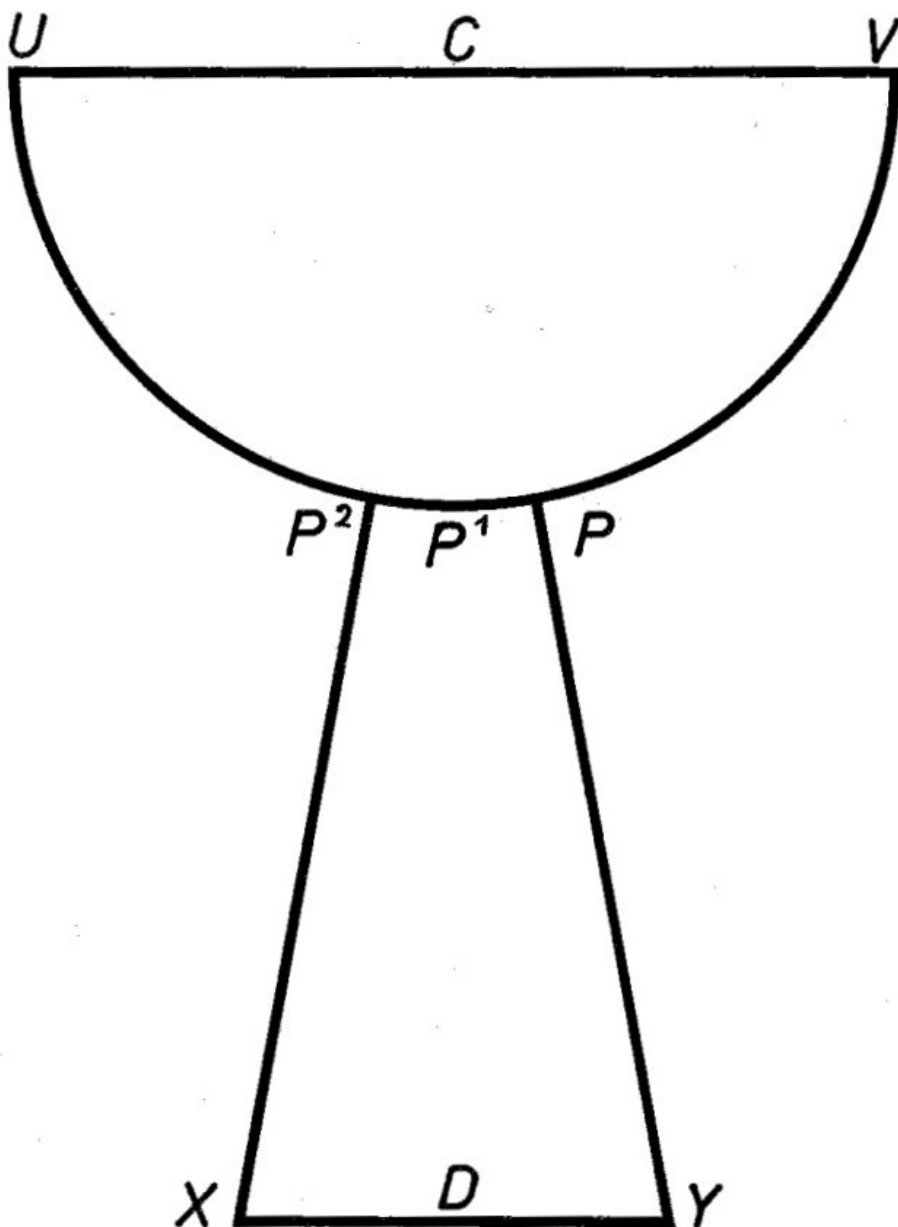
Дзве доўгія бакі E–C і D–H: па 23,30 см кожная. Дзве кароткія бакі E–D і C–H: па 13,50 см кожная.

Цэнтральная лінія Z–A' праходзіць праз цэнтр гасціні ў кропцы P. Папярочная лінія N–L дзеліць увесь прамавугольнік так, што верхняя, меншая частка NLHC складае адну траціну ад усяго. У кропцы P (цэнтр гасціні) знаходзіцца залатое сячэнне даўжыні Z–A'.

4. Чэдра

$S-T - 6,5$ см; $D-M: 13,5$ см; $K'-K'': 10,2$ см; $M-R: 5,1$ см; $R'-R'': 2,5$ см.

5. Прычасны чаша

X-Y: 10,20 см; D-A: 27 см; U-V: 20,40 см; C-P': 10,20 см; P'-P: 4 см
(дыяметр прычаснай сухарыны)

АЭП прыкладна за 6 тыдняў да яе смерці.

АЭУ «у спакоі» (15:00–18:00) пасля перажывання Страсцей Хрыстовых. Адзіны здымак такога кшталту, зроблены яе сястрой Марыяй

фотаздымак такога кшталту, зроблены незадоўга да яе смерці.

Хвала

Шаноўная Кроў Хрыста

Я слаўлю раны і кроў Ягняці, якія ацаляюць недугі майго цела.

Я слаўлю раны і кроў Ягняці, якія ацаляюць недугі маёй душы.

Я слаўлю раны і кроў Ягняці, якія ацаляюць недугі майго духу.

Пакланенне Ягню Божаму, які праліў Сваю кроў за нас сярод пакут. У Ягонай Крыві — сіла дараваць, у Ягонай Крыві — сіла ачышчаць, у Ягонай Крыві — сіла адкупіць, у Ягонай Крыві — сіла вызваліць, у Ягонай Крыві — сіла трыумфаваць, у Ягонай Крыві — сіла абнавіць, у Ягонай Крыві — сіла захаваць. Для тых, хто верыць у сілу Крыві Ісуса, нічога немагчымага няма.

Я слаўлю кроў Ягняці, якая ачышчае мяне ад усіх маіх грахоў, каб я стаў белым, як снег.

Я слаўлю кроў Ягняці, якая ачышчае мяне ад усіх маіх
пут і кайданоў граху.

Я слаўлю кроў Ягняці, якая мацнейшая за маю кроў і перамяняе мяне
паводле вобраза Богага.

Я слаўлю кроў Ягняці, у якой ёсць перамога над усімі сіламі, што імкнуцца
прыгнятаць мяне, над кожнай воражай сілай.

Я слаўлю кроў Ягняці, якая рыхтуе мне вясельнае адзенне.

Я слаўлю кроў Ягняці, якая робіць усё, усё новым. Алілуя! –
Амэн.

М. Базелія Шлінк,
Сёстры Марыі, Дармштадт

Малітва да Маці Божай Крыжовых Мукі

Святая Каралева Сусвету, наша дарагая Маці. У Табе і праз Цябе мы славім цудоўную таямніцу Крыві Езуса, вялікую сілу прымірэння.

У ззяючым бляску вашага Безграхоўнага Зачацця вы ўдзельнічалі ў слаўнай перамозе Крыві нашага адкуплення; побач са Святым Богам, Ісусам Хрыстом, Збаўцам, вы сталі Суадкупніцай і Маці ўсяго чалавецтва.

Святая Марыя, у тваім узвышаным і магутным становішчы мы вітаем цябе, Панёва і Каралева Дарогаціннай Крыві: апырскай нашы душы гэтай слаўнай і ўмацавальнай Крывёю, каб мы маглі перамагчы ўсе пасткі злога ворага і рухацца наперад з святым рупам па шляху дабрадзеінасці.

Запішы імёны нашыя гэтай Крывёю ў Кнігу Жыцця, каб мы, як яе пакланнікі тут, на зямлі, аднойчы разам з Табою і ўсімі выбранымі маглі ў вечнай славе праславіць гэтую Цаннікую Крыў.

«Імпрыматур», 12
ліпеня 1960 г.,
Архідыяцэзскі
ардынарыят, Цюрых

**Ласка і міласэрнасць, о мой Святы Ісусе, у гэтай
цяперашняй небяспецы; пакрый нас Сваёй
Цаляўнічай Крывёю.**

Хрыстос, праслаўлены і бласлаўлены, які вызваліў нас Сваю Крывёю!

Любіце Усемагутнага Бога, які жадае збавіць вас і захаваць вас у міры

Мы хвалім, любім і пакланяемся Усемагутнаму Святому Тройчыцу, † Айцу, Сыну і Духу Святому, цяпер і заўсёды, і на веки вечныя.

Усё, што мы робім, — гэта нішто іншае, як воля Святога Бога. Мы дзякуем Святому Богу за тое, што Ён дзейнічае праз нас і што мы можам пісаць ад імя ўсіх людзей.

Няхай Бог Дух Святы прасвятліць нас і ўсіх сваім святлом і напоўніць усе сэрцы мірам, сілай, ласкай і любоўю.

Святы Архангел Міхаіл са сваімі дзевяццю хорамі святых анёлаў заўсёды апекуецца над намі і абараняе нас.

Святыя Божыя — нашы заступнікі.

Святы Усемагутны Бог можа даць і можа забраць. Святы Бог ужо ведае, што ў сэрцах людзей і якімі яны будуць заўтра.

Ён таксама жадае заўсёды заставацца ў вашых сэрцах, каб усе людзі выконвалі Яго волю, дасягнулі Раю і жылі з Святым Богам вечно.

Ні ў якім разе нельга адмаўляць Святога Бога; трэба заўсёды жыць у праўдзе Святога Бога і служыць Яму.

Наш Усемагутны Святы Тройчы Бог, † Айцец, Сын і Дух Святы, — гэта Сам Ісціна, без хлусні, без пыхі, і ў Ім няма ерасі.

Аднойчы Ён сказаў мне, І.: «Ты павінен любіць грэшнікаў і ненавідзець грэх».

Святы Бог, наш Цар і Збаўца, любіць усіх людзей. Ён хоча, каб усе былі збаўлены.

І гэта таксама наша воля: каб ніхто не пайшоў у пекла. Ужо каля 40 гадоў я бясплатна пішу малітвы для ўсяго свету, бо Збаўца абяцаў нам: «Узнагарода ваша будзе вялікая ў Царстве Нябесным».

Ён таксама жадае збавіць тых, хто адвяртаецца ад Усемагутнага Святога Троічнага Бога — Айца, Сына і Духа Святога, — і ніхто не павінен служыць двум гаспадарам.

Альбо Святы і Міласэрны Бог, альбо Сатана і дэмань.

Збаўца сказаў: «Няма чалавека без граху».

Яго любоў заўсёды трыумфуе, калі людзі каюцца ў сваіх грахах з глыбіні сэрца, бо Ён — любячы і верны Усемагутны Святой Тройцы Бог.

Без Святога Бога мы нічога не можам зрабіць і не можам дасягнуць вечнага жыцця.

Вось чаму нам патрэбны Святы Бог кожны дзень, каб мы маглі любіць Яго і заставацца Яму вернымі заўсёды і навакі.

www.gnadenvolle-gebete.de

16 лістапада 2025
Д-Форбах, Эрберсброн,
Юліяна, Бернхард